

Gadesygeplejerskens dagbog

nov. 98

af Charlotte Fich, sygeplejerske

Gadesygeplejerske Charlotte Fich har ført dagbog over sine oplevelser i det betændte narko-miljø ved Maria Kirken på Istedgade i København. Den ofte meget personlige beretning viser, at narkomanerne er hårdt trængt og mangler kvalificeret sygepleje.

05.02.98

Startede dagen på Forchhammersvej med at få de sidste ting på plads og tog derefter ind i gaden. Først ned på Mændenes Hjem, hvor jeg fik lov at deponere en plastikpose med grej til at fylde på min håndtaske, efterhånden som den bliver tømt. Jeg aftalte at komme der i morgen tidlig og få talt med stedfortræderen Ebbe. Robert er på ferie, så ham må jeg tale med om en uges tid.

Kl. 15.00

Jeg gik ned til kirken og ind. Mariatjenesten reagerede lidt forbeholdne, men jeg fik lov til at bruge et rum, de havde der (med vand), så jeg kunne rense det ydre øre på en mand. Han var blevet stukket inde i øret med en forholdsvis lille kniv og havde fået nogle snit et stykke inde i øregangen. Det blev vasket rent, og han fik at vide, hvordan han skulle holde det rent, og hvordan han kunne undgå infektion.

Kl. 16.00 lukker Mariatjenesten. Det er ikke muligt at skifte store sår på brostenene, - så den næste time gik med udendørs samtale og undervisning.

Jeg har fået en bestilling på i morgen at rense et stort sår på en fod. - Anita vil komme ved 12-tiden. Men jeg vil i øvrigt lige få en snak med Johan (præsten) mellem 12 og 13 i morgen. Inden jeg tog hjem, gik jeg over i Skelbækgade og fik en snak med sprøjtebussen, - de vil henvise til mig fremover, - og så vil de hilse Kim fra mig.

Næste stop var Mariakirken. Præsten Johan tog mig med ind på sit kontor, hvor han fortalte mig, hvor glad han var for, at jeg var kommet til kirkepladsen. Han havde længe ønsket en sygeplejerske til stedet og vidste, der var hårdt brug for én. Jeg må gerne benytte et lille rum, hvor der er rindende vand, bord og et par stole, - det er bare så godt. Så nu kan jeg klare de mere komplicerede sårplejeopgaver mellem kl. 12 og 16 hver dag. Det er den tid, hvor Mariatjenesten har åbent. Her kan jeg også få kaffe og lidt varme i kroppen.

Efter denne runde med at introducere mig selv og min opgave, kom der så gang i forretningerne. Der er en hunger for omsorg. Mændene viser det tydeligst, (kvinderne er måske bedre til at støtte hinanden?).

Ud af mine øjenkroge kan jeg ane, at jeg bliver kigget an. Deres sky blikke viger en anelse bort, når jeg så ser dem lidt an. Jeg går forsigtigt frem, men der går ikke lang tid, før de første

ord falder. Det kan være mig, der først siger hej, men flere gange er der én, der kommer mig i forkøbet med alle mulige indledninger: "Ska' du ha' no'et cola?" - "er du fra politiet?" - "hvem er du?" - og sådan noget. Når jeg så fortæller dem, hvem jeg er, vil de alle gerne ha' mig. En skramme her, et sår der. Og masser af spørgsmål om sygdomme og risikoadfærd.

Han er først i 20'erne og kommer og si'r: "Jeg har ingen sår nu, men jeg vil blive meget glad, hvis du går med mig om bag pissoiret og holder øje med mig, mens jeg ta'r mit fix. Jeg er bange for at tilte, - jeg er lige startet igen efter en clean periode". Jeg indvilger og iagttager - imens han fortæller den sørgeligste historie - hans bevægelser, koncentration og fix, - og han tilter ikke. Men vi fortsætter med at tale sammen, indtil han tydeligvis føler sig puttet så godt ind i sin kemiske coverall, at han ikke mere behøver mig. - Begge hans forældre var stofmisbrugere.

De kommer til mig med alle slags sår, skrammer og spørgsmål. Der er megen angst at spore, når de fortæller om deres problemer, - der er en håbløshed og en opgivenesshed. ...Der er eksempelvis ham, der lige er gået fra at ryge heroin over til nålen. Han viser mig en mindre fixeskade i venstre arm - er bekymret for, hvor han er på vej hen - ved godt, han er på gratis - føler ikke, vi i systemet hjælper ham - føler sig svigtet. - Hans far var narkoman. Da han gik i skole og var på vej hjem, plejede han at tælle på sine knapper - hjemme - ikke hjemme - hjemme - ikke hjemme - om sine forældre. Kommunen tvangsfjernede hans lillebror i sin tid, men, som han selv udtrykte det, overså de ham, fordi han passede sin skole. Han har 9. klasse. Lillebroderen er vist også ved at komme ud på et skråplan.

En meget velformuleret ung mand - 10 år hiv-smittet - mange år i misbrug - udelukkende hvid heroin - rigtig godt begavet - har haft en piercing i brystvorten og har udviklet en infektion. Vi fjerner ringen, renses og vaskes og forbinder - skal snart til lægen - måske penicillin. Han nægter at gå på Metadon og må derfor dagligt hekse. Har også været fængslet, tager så altid kold tyrker. - Han var temmelig godt begavet.

En mindre brandskade. Hele tiden taler jeg om smitterisici.

09.02.98

Forbi Forchhammersvej. Fortæller Thomas, at jeg mangler god, skriftlig information omkring hepatitis. Der er sgu alle smittet med denne sygdom, og jeg må løbende informere.

Første kunde er en temmelig ung pige med et grimt brandsår på hånden. Hun har kradseknopper på hænderne (ligner fnat). Hun er grådlabil og forvirret. Er begyndt at fixe for en uge siden. Jeg vasker og forbinder. Hendes fyr er utålmodig. Jeg råder hende til at gå til sin læge. Hun græder. Jeg når lige at give hende noget plaster, før fyren trækker af med hende. Vigtigt, at få fat i hende snart igen. Hun råber: "Tak for din hjælp" og er væk.

En fyr - fixer ikke mere, men har udslæt op af benene (dårligt blodomløb), det klør. Jeg smører creme på. Han nyder det. Kommer senere forbi - ih, hvor har det hjulpet, det klør ikke mere. Må jeg komme igen i morgen. Selvfølgelig!

En fyr, meget miseriepræget. Jeg ved, han har 2 store grimme bensår. Han er genert. Jeg går lidt til ham og tilbyder min hjælp. Han venter på nogen. "Jeg kan gøre det, mens du venter".

"Nej, det gør jo ret ondt". "Du kan komme i morgen, så får du lidt tid til at forberede dig. Jeg har, hvad jeg skal bruge til at hjælpe dig". "Vil du virkelig godt?" OK - så bliver det i morgen.

Ham med brystvorten kommer igen. Han havde fået sit morgendyt konfiskeret og havde været nødt til at hekse en ekstra gang, men var nu i kemisk balance. Jeg vaskede og forbandt. Det ser faktisk bedre ud. Han havde selv passet det i weekenden. Han er lærenem.

Fyrreårig kvinde på krykker med et frygteligt bensår. Senen vokser ud af benet. Staseeksem - væskende, masser af fibrin. Burde have hjemmesygeplejerske, men har ikke fast adresse. Går ikke på ambulatorie, men får fast Metadon hos egen læge. Burde henvises til BBH/hudafdelingen til revision. Vask og forbindelse - det tager sin tid. Hun vil komme igen onsdag.

De fixer bag ved pissoiret. Lægger sig på den bare asfalt og bliver fixet i halsen af en kammerat. Samme sted står de også og urinerer. Der er en frygtelig hygiejne, men de ved, at det handler om at få placeret nålen i venen så hurtigt som muligt. Sidder den først dér, får de lov til at fixe færdig, selv om politiet kommer til stede.

Brugerne snakker livligt om mig. De synes, det er en utrolig god ide, at jeg er her. De tilkalder mig for at få bekræftet, at det, de lige har sagt til en kammerat, er det samme, som jeg lige har sagt til ham. "Der kan du bare høre, hun si'r det selv". "Er det rigtigt, du vil give os gode råd om, hvordan man kan fixe mere sikkert?". "Det er skidegodt, for vi holder nemlig ikke op". "Kan du ikke også dele heo-deo ud, ha-ha - nå ikke, ØV"! "Hvad gjorde jeg forkert før?". En fyr ligger på fortovet med nålen i halsen. "Hold kæft, hvor er du hurtig - hurtigere end politiet". (Jeg troede, han var faldet om og kom løbende - parat til førstehjælp). Han var bare glad, han havde fået sit dyt i dag.

Den blå bus kører, og straks kommer folk ud af deres huller, stiller sig op og handler, drikker bajere, fixer. Snakken går. En ny kommer til: "Har du noget dope?". "Hold da op - det er vores sygeplejerske". Jeg tapper dig, og hun lapper dig. Ha-ha!

10.02.98

Her handles med alle slags stoffer. Tyrkerne sidder dog på den brune heroin nede i deres egen gade (Eskildsgade). Og hash handles på Christiania eller på små, listige adresser rundt om i byen.

På Maria Kirkeplads er den vigtigste handelsvare "hvid dope" (hvid heroin), men her omsættes også masser af "cola", "speed", Ketogan, Lexotan, Nitrazepam og indimellem Rohypnol. Der kommer altid lidt ekstra gang i den, når ordet Rohypnol nævnes. Her er intet systematisk salg af Metadon. Jeg har hørt "doner" nævnt en enkelt gang, og der var ikke rift om den. Mange går rundt med kravebajere i lommen, her ryges en forfærdelig bunke cigaretter, og kaffe drikkes flittigt. Der er én, der starter hver morgen med vodka. "Lykke er en by i Rusland, men Rusland er en plads i byen".

Politiet påstår, de renser ud på pladsen, men her mangler ikke noget, der ikke kan skaffes hurtigt. Og har man ikke lige den eftertragtede vare, henvises man, hidkaldes man eller øjner man en alternativ forretning osv. Her handles konstant.

Nogle af kunderne skiller sig ud fra mængden. En nydelig ca. 45-årig funktionærtype kommer for at købe ketoganer, men virker ikke helt glad ved situationen. Når de atypiske kunder har fået, hvad de skal bruge, forsvinder de hurtigt igen. De andre farer hen bag pissoiret ned mellem parkerede biler eller står i døren ind til kirken og dytter i armen, halsen eller lysken.

De er professionelle. Tænderne flår hul i plastik og pakker, så sagerne kommer ud. Pulveret i bægeret. Vand trækkes op og trykkes ud igen i bægeret. Der røres rundt. Substansen trækkes op i pumpen igen. Fixet holdes fast mellem tænderne, mens der lynes ned og - vupti, nålen sidder i lysken. Der lirkes lidt, indtil det mørke blod roligt farver pumpen rød. Så skydes der. Et enkelt, måske to blodudtræk, nålen ud og en papirserviet på. Pumpen op mellem tænderne igen, mens bukserne lynes op. Det var det! Det tog højst 2 minutter. Der er også dem, der har svært ved det. En fyr spurgte mig, om jeg ikke nok ville fixe ham, da han ikke selv kunne. Jeg siger nej, men der var en anden, der sagde ja. Man kan faktisk tjene lidt penge på den form for ydelse - 20-50 kr.

I dag er en barsk dag. Der er to 19-årige frygteligt naive piger. Den enes kæreste dytter dem bag ved pissoiret. Den sport er ikke engang en måned gammel. Ork nej, - de er ikke rigtig hooked, føler sig ikke syge om morgenen. De kan godt holde op, kan vel få en eller anden form for behandling, hvis det skulle være. Har været på diverse skoler, hjem og kan bare ikke klare regler, og at andre bestemmer over dem, (de skulle bare lige vide, hvad der venter!) De farer rundt, har et helt andet flyvsk bevægelsesmønster end de "gamle". De er typisk teen-agelivlige med det specielle hovmod, der gør dem næsten uopnåelige. Indimellem lykkes det at tale med dem, men vi afbrydes tit af deres indbyrdes travlhed med at "leve dette nye, subkulturelle liv". De vil godt tale med mig, og jeg ser et par buttede ungpigearme med friske stikmærker. "Ja, vi bruger kun rent værktøj". Jeg fortæller, hvordan de skal passe på sig selv - undgår moralprædikener, men befinder mig i et frygteligt dilemma. De burde løbe skrigende bort fra dette miljø med 140 i timen, men jeg ved, de ikke gør det, så jeg må forhindre, at de bliver smittet med hiv eller hepatitis. De får pjecen "Sikker fix". De lytter og læser. Det er lidt skræmmende læsning, men også en slags "indvielse". Jeg er den voksne, og mit ansvar for disse unge hviler tungt på mig nu. Hvor fanden bliver det gadeteam fra Enghave af? Disse børn skal hentes her og nu. De henvender sig ikke af sig selv noget sted. Jeg må følge dem på vej.

I dag har der været nogle utrolige samtaler. Tragiske skæbner udover det sædvanlige. Findes der overhovedet noget, der er sædvanligt?

En hånd udsat for sprængstof, opereret for ca. 3 måneder siden. Nu er hånden deform med forkortede sener og i håndfladen en opheling med underlig forhornet gevækst, der er meget smertefuld. Jeg råder ham til at opsøge sin læge, men han tror ikke rigtig på, at de vil hjælpe ham. Råder ham til at henvende sig til sygehuset, som har opereret ham. Dem tror han heller ikke på. Han vil bare gerne ha' lov til at fortælle mig sin historie. Hele venstre underarm er fyldt med ar fra selvmordsforsøg. Han har også en del ar på maven, efter han har hugget i sig selv med en kniv. Hans beretning er tragisk og forfærdelig som så mange andres. Jeg skal ikke gøre noget for ham og hans hånd, han ville bare gerne tale med mig. Jeg skulle kende hans historie, så jeg kunne forstå, hvorfor han var ulykkelig. Han var uendeligt modløs - en af de rigtigt tunge drenge.

- En 48-årig - helt ude i tovene. Hekser til 3 dyt i døgnet. Vil under ingen omstændigheder på Metadon. Han trygler mig om hjælp. Er selvmordstruet. Er omklamrende og appellerende: "Vil du ikke nok komme hjem og hente mig i morgen, jeg skal på hospitalet til en skanning. Hvis du ikke kommer, kommer jeg aldrig derhen". Buprenorphin kan måske bruges her?

11.02.98

Pr. telefon har jeg aftalt med uroerne, at jeg skal komme over til dem til et personalemøde og fortælle dem om hepatitis. Det bliver den 9. marts.

Forbundet et mindre sår på hånden af en skør, tyrkisk mand. - Svær at forstå - dels pga. sproget, men også pga. at han var aldeles forvirret og flintrede rundt. Han var dog glad for hjælpen.

Kvinden med det store bensår fra forleden kom igen i dag, og jeg vaskede og skiftede forbindingen. Hun nyder det og fortæller, at hun netop har modtaget brev om, at hun har fået et aids-legat på 5000 kr. Hun skal op til sin læge i morgen tidlig. Jeg be'r hende sørge for en henvisning til BBH. Hun ta'r tid, - det er et stort sår.

En fyr med rødt udslæt i underansigtet. Det gør ikke ondt, han har for nylig barberet sig. Det er måske skægpest. Jeg smører med lidt salve. Vi må se an i morgen.

Ham med brystvorten kommer for et skift og en lang snak om aids. Han skal på Hvidovre den 17. og skal begynde på 3-kombination. Han har mange spørgsmål - både til medicinen og om opportunistiske sygdomme. Han har altid skubbet sin hiv-sygdom i baggrunden, men nu ville han gerne vide noget. Han byder på en cigaret, og vi taler længe sammen. Egentlig ved han ikke, hvordan han er blevet smittet. Han er bøsse - meget flot, og har haft temmelig mange kærester, men nålen har han også kendt længe.

Denne dag får jeg talt med mange. Jeg begynder at kunne huske navnene. Dem, der sniffer eller ryger heroin, oplever sig selv som bedre mennesker og mindre afhængige end dem, der fixer.

Så når man ta'r springet fra at ryge stoffet til at fixe det, ændres ens status. Nu er man rigtig narkoman. Det er en nedtur, man selv har været med til at definere, og som fastholder det mangelfulde selvværd. Bunden er nået. "Jeg mistede den sidste rest af min selvrespekt, da jeg tog mit første hak".

Pga. toleransudvikling er der brug for større og større doser for at blive skæv. Hvis man ryger heroinen (chase the dragon), er der et vist spild af det aktive stof. Efterhånden som pengepungen bliver slunken, og abstinenserne tager til, er det forståeligt nok, at man, for at udnytte stoffet fuldt ud, begynder at fixe det. Foruden tabet af selvrespekten står man også lige med ét meget sårbar overfor dels de betydelige risici forbundet med dødelige sygdomme som hiv og hepatitis, og dels er brun heroin (heroinbase 3) et urent stof, som skader kroppen tydeligt. Man får en grim krop med ar og bylder.

Der er dem, der skyder det, som det er, - de dykker hurtigt. De fleste forsøger at rense den værste snavs væk. Fremgangsmåden, hvis den er bedst, er, at man hælder heroinen op i en ske, tilsætter lidt citronsaft, tilsætter lidt vand, varmer op til kogepunktet, lægger en vattot eller cigaretfiler ned i suppen og trækker stoffet op i pumpen via kanylen, der er placeret på filteret.

Ud fra denne beskrivelse er det tydeligt at se, hvor og hvor mange muligheder for risici, der er i forbindelse med tilberedningen af et fix. Desuden er der så den personlige hygiejne og selve injektionsteknikken. Det er meget få, der spritter af, inden de stikker nålen ind, og ingen va-

sker hænder. Jeg bliver nødt til at fremstille en pjece, der demonstrerer den bedst mulige måde at fixe brun heroin på.

På Maria Kirkeplads sælges der "hvid dope". Jeg ved bare ikke, hvor "hvid" den er. Jeg har mine tvivl om, at der er tale om ren, fortyndet heroinklorid (heroin 4). Det er uden tvivl "cuttet" op med alverdens hvidt pulver. Det sælges i små pakker enten af plastik eller af papir. Det er dyrere end det brune. Det bliver ikke filtreret, så man må håbe, det kun er "cuttet" med sakkarose eller noget lignende.

12.02.98

Jeg fik en snak med Thomas i telefonen om, hvornår Buprenorphin indgår som behandlingstilbud. Han mener om ca. 14 dage. Så vil jeg kunne henvise antimetadonfolk til distriktscentre om en 14 dages tid.

Jeg gik i "gaden" og svingede ind forbi Reden. Fortalte, hvem jeg var, og at de bare skulle henvise folk til mig. De fortalte, at de netop har fået en bevilling igennem omkring det at få besøg af en hjemmesygeplejerske 2 gange ugentligt et par timer hver dag.

På Maria Kirkeplads møder jeg kendte ansigter og nye ansigter. Vi hilser alle på hinanden - en ny dag begynder.

De elsker at fortælle deres historier. De trænger til at fortælle deres historie. At blive defineret. At give livet en fast form midt i al kaos. De er søgende. Jeg lader mig bruge som muren, de kan spille deres bolde op af. Her er mange gode mennesker.

En kvinde er blevet banket med en baseballkølle i hovedet og på ryggen. Det skal jeg lige se på. Hun sendes videre.

En har noget "underligt" i hovedbunden. Det ligner skæl. Han vil så gerne tale. Kender en på Forchhammersvej, og jeg skal hilse.

En låner sin ske til en anden. Jeg får lige fortalt det om "at dele skeer og hepatitis". "Aha - jeg kommer i morgen og hører noget mere, hej".

Kvinden med det store bensår kommer og fortæller, at min måde at ordne hendes sår på har betydet færre smerter end sædvanligt. Hun anbefaler mig til en anden, som så vil komme i morgen.

Jeg får lige lidt fat i i fyren til de to unge piger fra forleden. Jeg har ikke set dem siden. Jeg har fået dem identificeret gennem Brugerforeningen, og de er på vej ind i en behandling.

Kl. 16 er jeg på vej hjem, da en 30-årig kvinde falder grædende ind i mine arme. Jeg må hjælpe hende, hun er desperat. Jeg ta'r hende med over i Reden. Der har hun ikke været i 3 år. Vi sætter os der en times tid over kaffen og får talt sammen. Hun bliver mere rolig. Hun må gerne sove på natherberget. Vi aftaler at ses i morgen. Jeg må hjem, og hun følger mig ned til bussen.

13.02.98

Dagen startede med et hundebid. En kæmpestor rottweiler satte tænderne godt fast i underarmen på en ung mand. Han ville ikke på skadestuen, men imens jeg forbandt hans arm, lykkedes det mig alligevel at overtale ham til at henvende sig på skadestuen for at få en stivkrampbevaccination.

N. kom og fortalte, at han her til morgen havde modtaget et telegram fra Thailand. Beskeden var, at hans 13-årige søn var blevet stukket ihjel. Han havde ikke set ham, siden drengen var 3 år gammel, men nu måtte han gøre alt for at komme til Thailand, så han kunne være med til begravelsen. Han fik ikke udgang fra fængslet, dengang hans far skulle begraves, og derfor følte han, at han ikke kunne komme over tabet af sin far. Det skal gøres ordentlig færdigt, hvis man skal kunne komme videre. N. havde brug for at fortælle om sin søn, men efter et stykke tid gik han, for han trængte til at komme væk fra det hele.

G. får noget salve til sit udslæt, - det ser bedre ud i dag. Jeg lægger lidt salve til weekenden. Han kommer hver dag.

Får en længere snak med en ung mand S. om livet. Han vil gerne i behandling langt væk fra byen. Han har prøvet det før og har haft en lang clean periode, men nu er han godt på vej ned i sumpen igen.

M. trækker mig til side. Jeg skal se hendes lyske. Hun stikker sig i samme hul hver gang, fordi det hul leder ligesom nålen sikkert ind i venen.

Hun har nu en lille fistel. Huden omkring er rød og flosset. Der kommer ildelugtende materie ud derfra. Hun vil ikke fixe i den anden lyske - "jeg sparer den til hospitalsbrug". Hun er bange for at stikke andre steder pga. risiko for at ramme forkert. Og hendes kæreste accepterer kun, at hun tager et par fix om ugen. Han kan ikke finde ud af, at hun faktisk fixer flere gange dagligt, når hun bruger det samme hul. Hun vil godt have gode råd. Jeg mener, hun dagligt skal skylle fistlen med saltvand og dække området med beskyttende forbindelse. Allerhelst bør hun skifte indstiksstedet hver gang og få fortalt kæresten sandheden.

C. kom, og jeg lærte hende noget om hygiejne og hepatitis.

Så var der et stort sår på foden af en ca. 40-årig kvinde. Hun havde bare lagt en papirserviet på såret og havde mangelfuld viden om sårpleje. Jeg vaskede, plejede og forbandt såret, mens jeg underviste og forklarede.

N. kom tilbage. Han var så skæv, at han knapt kunne gå. Han blev sat ned på bænken inde i våbenhuset. Pludselig væltede han helt livløst ned på gulvet og knaldede hovedet ned i stengulvet. Jeg sprang til, men blodet sprøjtede fra området over venstre øje. Ved fælles hjælp blev han placeret, så jeg kunne standse blødningen og forbinde ham. Han registrerede ikke den fysiske smerte, men inde bag det kemiske panser fornemmede jeg hans psykiske smerte. Han græd indvendig og trængte til at blive holdt om. Han må have et pas, en billet og meta-doner - og så til Thailand. Han skal gøre det ordentlig færdigt, så han kan komme videre.

Fredag fyraften

Jeg har været her ca. 1½ uge. Det her påvirker mig meget, men bekræfter mig samtidig i, at der er rigtig god mening i, at jeg er her. Svend Aage havde ret. "Hvis du virkelig vil lære no-

get, så er det ikke nede i udleveringen, det foregår, men inde på Maria Kirkeplads". Jeg er der på deres præmisser og i deres virkelighed. Jeg kan lide dem, og de kan lide mig. Tanken om, at jeg måske ikke er her efter de planlagte 2 måneder, gør mig ked af det. Ked af det på deres vegne, fordi det er helt tydeligt, at der er brug for sygepleje dagligt. Og fordi de reelt kun kan modtage denne sygepleje, når den er en integreret del af deres misbrugsliv. Deres kulturelle mønster byder dem at opholde sig her i kortere eller længere perioder i løbet af deres liv. Det er til dels på grund af den førte narkopolitik, men de har også andre fælles anliggender, som ikke blot handler om selvdestruktion, men i høj grad handler om at overleve en dyb smerte. Jeg vil gå dybere ind i denne problematik i takt med, at jeg øger min viden.

Men jeg vil så sandelig også blive ked af det på egne vegne, hvis dette arbejde snart er slut. Der findes nemlig ikke noget bedre end følelsen af, at det man gør, har god mening. Min fornemste opgave her er at forebygge spredning af hiv og hepatitis, at forebygge amputation, død og unødvendig lidelse. Nu er jeg der, hvor disse mennesker, jeg skal hjælpe, befinder sig, og det må alt andet lige være det bedste udgangspunkt for at opfylde mine mål. Forchhammersvej har sin satellit i "gaden", og hun kan godt klare mosten, for hun har sit bagland i orden.

16.02.98

Jeg træder ud af bussen. En grønlænder træder frem: "Du må hjælpe mig". Han bryder i gråd. "Jeg ville tage livet af mig i morges". "Kom med mig hen i kirken", siger jeg.

Men ligeså snart jeg træder ind i kirken, falder folk over hinanden for at få hjælp. Folkene fra Mariatjenesten hjælper mig med at prioritere.

Først en meget psykisk syg mand, der er i dyb krise. Han tager lang tid. Han taler og jamrer og fortæller. Hans historie er sort. Han har en pige inde i sig. Det er hende, der bærer på "håbet". Nogle gange er hun lige ved at forsvinde. Hvis det sker, er han dømt til at leve resten af livet i mørke. Han får sin tid, plads og omsorg. Jeg går ind i hans historie, men sørger hele tiden for at hænge den fast til virkeligheden. Jeg bruger af mine erfaringer fra Sankt Hans. Han er rolig og tydeligt bedre tilpas, da han går. Og han kommer tilbage, - det er sikkert.

Så går det slag i slag. Ben, der skal smøres, et glasskår i en fod. A.'s fod bliver vasket og forbundet. Hun er helt klar på, at min behandling bare er den rigtige. M. med det store skinnebessår bliver også behandlet. Kan det virkelig passe, at man allerede kan se en bedring?

Ung pige ønsker information vedrørende LAAM. Hun fungerer ikke godt på Metadon. Jeg skal have fat på Thomas angående LAAM.

Gæster fra Forchhammersvej. De savner mig derhjemme. Det føles OK.

Jeg bliver brugt flittigt, og tiden flyver afsted. 10 minutter i 4 tynder det ud, og jeg får sparret lidt med folkene fra Mariatjenesten. Det er gode mennesker, og de gør et stort arbejde.

Senere i Brugerforeningen hører jeg, at der kommer endnu en sygeplejerske på gaden. Fra Preben Brandt? Spændende - jeg må høre noget mere.

17.02.98

Dagen i dag har været stille i forhold til i går. Jeg har haft tid til at føre lange samtaler med forskellige brugere. Jeg lærer dem bedre og bedre at kende.

Jeg har aftalt at mødes med en fyr tidligt i morgen, så jeg kan følges med ham til distriktscentret. Han vil gerne i behandling. Hans kriminelle løbebane er lang, men det intravenøse misbrug er af nyere dato. Han har hverken bolig eller arbejde. Han vil ikke i fængsel igen. I sit 28-årige liv har han sammenlagt brugt 8 år bag tremmer. Han kan lige klare sig med tiggeri. Jeg taler med ham om Buprenorphin. Han er udelukkende heroinmisbruger. Han er interesseret.

Venner fra Brugerforeningen kommer forbi. De har været på arbejde. Har rensset 7 ton industrijord og fundet op mod 50 kanyler. De får masser af anerkendelse fra forretningsfolk rundt om i byen. Den kanylepatrulje var en genial idé.

Der er nogle bestemte folk, der har sat sig på handlen med værktøj. Et sæt koster 10 kr. Så lige så snart kanyleautomaterne bliver fyldt, sørger disse folk for at smadre automaterne. De tager så dagligt turen ned forbi brandmændene i sprøjtebussen og får udleveret så mange sæt som muligt. Så står de på Maria Kirkeplads og tjener til dagen og vejen.

I dag af ukendt årsag havde disse folk ikke nået bussen, og derfor var det ikke til at opdrive rent værktøj. Det udløste en vis panik, men det hænder jo indimellem, fik jeg fortalt. Jeg ville ønske, at jeg havde haft et nødlager, da situationens alvor gik op for mig. Fordi virkeligheden er, at hvis der ikke findes rent værktøj, så deler man det, der er. For dytte - det skal man.

18.02.98

Hvordan håndterer man, at aftaler bliver brudt? Fyren fra i går kommer ikke som aftalt. Da han langt senere dukker op, var han fuld af anger. OK - jeg havde ikke haft problemer med at få tiden til at gå, og jeg skal ikke opdrage ham. Men hvis jeg fremover skal fremstå troværdig i forhold til ham og andre, skal jeg løse et sådant aftalebrud hensigtsmæssigt. Nu er jeg bare optaget af mange andre gøremål og må udsætte vores videre relation til senere. Jeg er her for deres skyld og ikke for min egen.

Det viser sig, at man med meget få midler, få kvadratmeter og rindende vand kan klare selv temmelig store opgaver. Det rum, Mariatjenesten har givet mig til min rådighed, er ca. 6 m² stort. Der er højt til loftet, og der er et stort, buet, matteret kirkevindue. Et asketisk rum med en enkelthed, der ikke distraherer, når her arbejdes. På den ene væg hænger der en opslagstavle. På den hænger der en masse smukke postkort fra folk på rejser til eksotiske steder. Det er hilsner fra både brugere og "tjenesten". Disse smukke tableauer står i skarp kontrast til det gadebillede, der møder en, når man træder ud af kirken. Nogle af teksterne bag på kortene signalerer da også denne erkendelse af livets mange kontraster. Midt i udstillingen af disse smukke postkort har en eller anden hængt en papirlap med ordene: "Junk er længsel, junk er verdens største fængsel".

En fyr med sår på hænder og fingre får rensset sine sår og lagt en forbindelse.

A. får ordnet sit sår på foden. Jeg har udvidet behandlingen med comprilanbind, der kan hjælpe med det venøse tilbageløb. Hun er god til at samarbejde, og her vil det være relevant med dette tiltag. Jeg er meget fortrøstningsfuld mht. opheling.

P. - en fyr sidst i 40'erne - kommer med sår på ben og fødder. Jeg går i gang, det er et stort arbejde. Hans ben har foruden sårene mange ejendommelige træk. Hele hans knoglestruktur, sener og krop får mig til at tænke på et elsdyr. Vi taler om hans liv, imens jeg arbejder. Salve og creme, omsorg og al pusleriet får ham til at græde. Hele scenen med sin intime nærhed er stærke sager. Men denne mulighed for at få trukket vejret helt igennem, få luftet sine følelser og løsnet sin anspændthed resulterer i, at P. resten af dagen er glad og ved enhver given lejlighed fortæller mig det.

Når jeg er på gaden, får jeg også mange spørgsmål. Så der er også undervisning, mens trafikken buldrer forbi, og vinden blæser. Men det er fint med mig, der er gået sport i det med at få idé til en så forenklet sundhedsstation som mulig. Så længe jeg som menneske er begrebet på deres sundhedsstation, vil jeg kunne fokusere på det væsentligste, - nemlig det at knytte båndene, der fører til den gensidige tillid, der er forudsætningen for enhver udvikling (også for mig).

Lange samtaler med henholdsvis N. og G. De har høj status blandt brugerne og giver god feedback i forhold til pladsens episoder og gadens regler.

En ung knægt på 20 år vil gerne tale med en præst. Johan kommer først fra ferie i næste uge, men han skal bare komme igen. Han fortæller så, at han lige er løsladt efter at have siddet 4 år for en frygtelig forbrydelse. Da han var 15 år gammel, begik han et mord. Han har hårdt brug for syndsforladelse.

Denne aften udarbejdede jeg et første udkast til en "Hepatitis C-folder".

19.02.98

Forbi Forchhammersvej for at give Thomas og SAAG min "Hepatitis C-folder". Thomas fortæller nyt fra forskning på området, - det er meget nedslående. Han mener i øvrigt, at "Hep.folderen" skal være mere nænsom for ikke at de, der allerede er smittet, helt vil miste livslysten og håbet. Jeg er enig. Vi må fremstille en folder, der er pædagogisk i top. Han vil se på problemet, for der er ingen tvivl om, at information på dette område er påkrævet.

Ind i gaden igen.

En hilsen fra Kim, han er på sprøjtebusen i dag.

P. kommer igen i dag. "Du gør min dag god," siger han, og vi snakker, imens jeg arbejder på hans sår.

De banker utålmodigt på min dør, og den ene er ikke ude, før den næste kommer ind.

Ham med sår på hænder og fingre bliver hjulpet. Det er allerede bedre. Han skal snart til sin egen læge og vil have lidt hjælp til, hvordan og hvad han skal sige. Jeg kan også hjælpe med at skrive ned på sedler, så de ikke glemmer det, de kommer for. I går hørte jeg om et grelt eksempel, hvor en bruger, der havde været til kontrol på Hvidovre, ikke havde fået mere med hjem end en viden om, at lægen snart skulle holde op.

En ung fyr på "speed-run" måtte fortælle mig sin historie. Puha, så skal man godt nok slå ørerne ud.

Kvinde fra sidste uge ville tale om sit liv siden sidst.

M. med det store skinnebessår bliver behandlet.

Sten og Klaus kom forbi og samlede snavset værktøj op. Vi havde ikke tid til at tale sammen, for jeg havde travlt.

En yngre kvinde med sår og udslæt på begge ben får det vasket og forbundet.

Så en ung mand med sår på siden af brystkassen, som får det vasket og forbundet.

På vej væk fra kirken lyder der piften og råb. Jeg vender mig og ser folk vinke og smile. En følger mig på vej, og vi sludrer. Jeg slår et smut forbi kanylebussen og får en snak med Kim.

20.02.98

En filminstruktør har ringet til Forchhammersvej med besked om, at jeg skulle kontakte ham. Han kunne tænke sig at lave en film om arbejdet/studiet af Maria Kirkeplads. - Det er jeg ikke interesseret i. Det er vigtigt med dokumentation i forhold til behovene på pladsen, men vi på Forchhammersvej skal nøje overveje hvad og hvornår. Det handler om at gøre tingene vel-overvejet. Det skal være seriøst og nøgternt, og han er vist nok lidt "følelser-porno-agtig".

- Jeg troede, speed blev solgt i pulverform. Men her til morgen blev jeg præsenteret for speedpasta. Det er en let gullig, cremeagtig substans. Jeg ved ikke, hvordan man tilbereder det. Pusheren vidste det heller ikke, - han er kun til alkohol. Han fortalte mig, at han var dealer. Senere på dagen trak han en kniv overfor N. N. smadrede ham, så politi og ambulance kom. Nu er N. eftersøgt. Han opholdt sig i kirken, til den lukkede, og slap ud af bagvejen.

P. kom igen og fik plejet sine ben og fødder. Han har mange fysiske problemer og mange smerter forbundet med dem. Han oplever ikke, at hans egen læge gider tage sig af ham. Han skal i nær fremtid have foretaget div. blodprøver. "Det fik jeg også for et år siden, men jeg har aldrig fået nogen forklaring, - så dette her er vel bare en fjollet gentagelse".

Mange har fortalt, at de ikke oplever deres læge interessere sig for deres problemer. De bliver affærdiget, før de får begyndt. Det er muligt, at de ofte er plæderende for flere "doner" eller benzodiazepiner; men set ud fra en stofmisbrugers synsvinkel er det ganske forståeligt. Stoffer har hidtil været løsningen på problemerne. De har kunnet dulme smerterne og nedsætte følsomheden. Det er stofmisbrugernes erfaring. En enkel og ensidig erfaring, som vi som behandlere er med til at forstærke ved også altid at fokusere på disse stoffer - (jf. Steffen Jønckes rapport).

Brugerne ved, at jeg ingen receptblok har, og at jeg ikke fortæller nogen (distriktscentrene), hvad de betror mig. De kommer til mig med sår og sorg. I det "rum" taler vi så sammen. De fortæller om deres problemer, men da de hverken behøver at plædere for stoffer eller frygte, at jeg sladrer til nogen, udvikler vores samtaler sig ofte langt mere nuanceret, end de ellers ville ha' gjort. De forsøger ikke at "forføre" mig med løgn, snuhed eller fiduser. Dette giver mig god mulighed for bevidst at arbejde med at øge deres mestringsevne. Ved hjælp af jeg-støttende sygepleje - især verbalisering - kan jeg medvirke til, at nye tankerækker sættes i gang på vej mod andre problemløsningsmodeller end "den", der hidtil har været gældende. -

(Det er faktisk mig, der "forfører" dem lidt). Jeg nusser, pusser, plejer, vasker, forbinder, og alt det giver reel øget velbefindende. Der er ingen hokus pokus, - den del af sygeplejen er dejlig konkret. Men den er samtidig også nøglen til det mere abstrakte. Det, der føles godt, vil man have mere af. - Således knytter vi nogle bånd, som kan udnyttes i gunstig retning. Dette er ganske uproblematisk, da begge parter jo søger "ægtheden" i situationen. Brugerne har brug for støtte til at få styr på kaos, og jeg har brug for rent professionelt at finde det terapeutiske scenari. Det er udfordring, der vil noget, og jeg finder mit arbejde meget tilfredsstillende.

- Den unge pige fra i mandags kom forbi og fik sin information omkring LAAM. Hun fik også et skub på vej mod Brugerforeningen. Hendes situation - dyb ensomhed, men velformulerede behov - kunne godt egne sig til at blive knyttet til Brugerforeningen.

- Fyr med fixeskade (væskende byld på overarm) plejet og forbundet. Er tilknyttet, som så mange andre, et distriktscenter - men, som han så ganske nøgternt udtrykte sig: "Hvor mange tror du, der vil gå til deres eget distriktscenters sygeplejerske og fremvise sine skudhuller?".

A. fik ordnet sit sår på foden.

"God ferie" råbte de til mig, da jeg var på vej ned ad gaden. - Og det fik jeg så sandelig også. En uge i de norske fjelde sammen med mine børn er bare så rensende for krop og sjæl.

02.03.98

Første dag på "banen" igen. Jeg får at vide, at jeg har været savnet, men der er ingen "hard feelings". De spørger til min ferie med oprigtig interesse.

Lang samtale med yngre mand om hans arbejde og udvikling med at komme over sit stofbrug.

M. med det store skinnebessår. Mariatjenesten fortæller mig, at M. kun plejede at komme ca. 1 gang om måneden. Nu kommer hun 3 gange ugentligt.

Ung mand har i arrigskab sparket en glasdør i stykker. Resultatet er en dyb flænge på underbenet. Han har gået med en hjemmelavet forbindelse i over en uge. Alt er rødsort af størknet blod og fuldstændig hårdt og stift som gips. Det tager tid at få det af, renses og plejet. Her er tale om en overbygning af psykotisk karakter.

Min første "ikke-narkobruger" i behandling. Alkoholiker med diabetessår på skinneben. Begyndende "stær" på øjnene. Foruden sårpleje en lang snak om, at han skal på hospitalet og have ordnet sin "stær". Han lyttede og ville tage affære allerede i morgen. - Vi får se!

A. - sår på foden. Det sår skal nok hele inden sommer.

N. er helt fra den i dag. Han er aggressiv overfor de andre brugere, men de irriterer ham også. Han fortæller mig, at det ikke er lykkedes ham at skaffe pengene, der skulle til for at han kunne deltage i sin søns begravelse i Thailand. Han vælter sig i øl, græder, bliver gal på sig selv og på alle de "dumme junkier", der bare ikke "forstår en skid". Han oplever sin magtesløshed større end nogensinde. Han vil gerne tale med mig. - Ikke med nogen andre...

Men så kommer den unge pige fra forrige uge. Grædende. Hendes historie er om behandlingenovre i Tietgensgade. Jeg får hendes variation. Jeg vurderer, hun har brug for en bisidder til sit næste møde. Jeg må tale med Brugerforeningen. Hvis hendes historie er sand, er der handlet aldeles uværdigt på distriktscenter Vestre.

N. må jeg ha' fat i igen.

Efter arbejde en tur i Brugerforeningen for at få "nyt" fra ugen, der gik. - Smadderhyggeligt som altid. Fuld aktivitet, dejlig "forloren hare" og søde børn, der løb rundt mellem os alle. De har fået etableret og er i fuld gang med computerundervisningen. Holder foredrag rundt omkring og bliver dygtige til det. Er ved at få endeligt styr på deres kæmpestore bibliotek. Har udvidet deres forbindelser til de "rigtige" mennesker. Giver mig "sidste nyt vigtigt læsestof". Spørger om jeg vil være med i "Narkoforum". Har skaffet mig en særdeles vanskelig "kunde", som jeg skal møde i morgen, - (den skal vendes med Thomas). Vi hygger, pjatter og har en rigtig skæg aften.

03.03.98

Forbi Forchammersvej for at hente nye forsyninger og hilse på alle folkene derude.

- I og omkring Maria Kirkeplads. Ikke et eneste sårskift i dag, men en del samtaler og undervisning omkring hiv og hepatitis.

- Opfølgning af en aftale med en mand på 40. Vi har aftalt at mødes i Brugerforeningen. Lige siden han som 8-årig hørte om "Boxeropstanden", afsnittet om opiumshulerne, har han vidst, at stoffet ville blive en stor del af hans liv. Som tænkt så gjort. I en alder af 20 år var der endelig én, der ville undervise ham i injektionsteknik, og siden har han fixet brun heroin 3 gange dagligt. Der har kun været få pauser i de forløbne 20 år - bl.a. pga. fængselsophold. Nu er problemet, at han ikke kan finde flere vener. Han bruger gennemsnitligt 5 timer dagligt på at finde en vene, der kan bruges, og det hænder tit, at han bliver nødt til at fixe i.m. Dette er han totalt utilfreds med og insisterer på, at det at få sit heroinsus tre gange dagligt er hele meningen med hans liv. Jeg skal under ingen omstændigheder forsøge at overbevise ham om, at nu er det altså slut med den sport. Jeg skal derimod undersøge hans krop og undervise ham i, hvorfor hans vener er væk, hvor de dybtliggende vener befinder sig, og hvordan han skal fixe sig dér. Desuden er han interesseret i at få en permanent tilgang etableret. Hvordan gør man det og hvor?

Harm reduction er her, at jeg viser ham, hvor han kan finde de dybtliggende vener og hvilken injektionsteknik, der er mest hensigtsmæssig. Desuden kommer jeg med ideer til, hvorledes han kan håndtere sagen omkring en permanent venøs tilgang. Han er meget stolt af at være "Junkie". Ser denne tilværelse som værende meningsfuld. Hans største og eneste idol døde sidste år, hvilket bragte ham til at græde. Det var William Boroughs. Han vil holde kontakten vedlige til mig, så jeg kan få at vide, hvordan det går ham.

04.03.98

A. kom og fik plejet sit sår på foden, det heler pænt.

- Mand i 40'erne har fixet Ketogan i.m. i bagdelen og har nu på anden måned en dropfod med tilhørende lammelse af følenerverne startende fra knæet og nedefter - (har han skudt iskias-

nerven?). Jeg underviser i, hvorledes han kan holde sine sener og muskler i orden ved daglig træning og øvelser. Vi taler om problemerne ved Ketogan (the same old story).

- Operation fjernelse af 3 stk. fedtknuder på ryggen af en mand. Fremgangsmetoden er: Injektion af brintoverilte i selve knuden. Det skummer op, og ud kommer fedtet. Herefter sprit.

- Mand - særdeles suspekt for TB. Opspyttet er "kaffe med fløde farvet" - lidt tykkere. Iblendet blod. Store smerter ved vejrtrækning. Hoste, stakåndethed.

Jeg får ham overbevist om at gå til egen læge med det samme. Måske ville det være bedre at sende ham på tuberkulosestationen/Bispebjerg i stedet? Det er nok også en god idé, at jeg i lignende tilfælde ringer til brugerens egen læge og fortæller om mine observationer.

En ung mand kommer slæbende med en kvinde. Hun kan slet ikke gå selv. Vi får hende bugseret på plads på en hjørnebænk i kirken. Farverne er OK, pulsen OK. Jeg tjekker med jævne mellemrum, går pulsen under 55, ringer jeg 112. Hun klarer den og kan faktisk stå op kl. 16.

Ung mand. Ryger heroin. Har en søn på 22 måneder sammen med sin unge kæreste. Hun er også afhængig af rygeheroin, men det ved myndighederne ikke. De frygter - med rette - at barnet vil blive fjernet, hvis det kommer for en dag. Han forsørger både sig selv og konen med heroin. Den er svær.

Til politikerdebat i kulturhuset på Enghave Plads omkring narkoproblemerne på Vesterbro. Forudsigeligt og deprimerende.

05.03.98

Første samtale er med en mand rundt 40. Tydeligt psykiatrisk og meget anspændt. Uberegnelig type, men vi samtaler os alligevel rundt i en stemning, jeg føler mig tryk nok i. Han virker mindre anspændt, da han går. Han har fortalt om meget belastende situationer fra sit liv.

Gammel kending kommer. "Jeg har heldigvis fået nogle sår på mine fingre". Han bliver plejet og får at vide, at han ikke behøver sår for at få en snak med mig.

Samme fyr kommer igen med ny kunde, der har sår på munden. Han bliver plejet.

D. kommer med mange sår. De fleste på rumpen, der er betændte, plus en grim fixeskade på den ene ankel. Han bliver plejet, og vi får en samtale om livet og fremtiden.

M. med det store skinnebessår. Har ikke skiftet det, siden jeg gjorde det i mandags. Men jeg tror på, at min behandling er OK. Farven på benet, både såret og omgivelserne er bedret. Såret er blevet en anelse mindre. Hun har fået noget vanddrivende ved sin læge. Vi taler støttestrømper, venepumpeøvelser osv.

Ung kvinde med fixeskade i lysken. Undervisning i injektionsteknik.

Ung kvinde med en frygtelig fixeskade i lysken - sendt på skadestuen. Her er der tale om, at benet måske vil ryge.

Samtale og trøst. Her passer begrebet om Fyrre og Færdig.

06.03.98

Den unge kvinde, snavset tøj og tjavset hår, styrer målbevidst hen imod os. Kvinden T., som jeg sidder og taler med, har lige spist en hel del ketogener. Pigen spørger: "T. vil du ikke nok fixe mig?" T. indvilger og sørger også for, at jeg må gå med og se på. Vi går udenfor og hen ved siden af pissoiret. Kvinden lægger sig ned på den kolde jord og rækker T. den klargjorte pumpe. T. sætter sig ned ved siden af kvindens hoved og stryger det tjavsede hår væk, så halsen er blottet. Hovedet er drejet lidt til siden, og med hænderne trækkes der lidt ned i kravetøj. "Stram nu lidt op", siger T. "Nu sætter jeg den ..., hm... så, lidt ind sidelæns ... jeg har den nu ... her min søde".

Jeg kan se de mange stikmærker på halsen, der vidner om utallige fix. - Endnu et. T. træk ker nålen ud, holder den lidt ud fra kroppen, mens hun venter, til kvinden kommer på højkant igen, med at levere den tilbage. Der er ikke noget med at lægge en serviet på indstiksstedet for at stoppe blødningen, så der pibler hele tiden små, mørke bloddråber frem på halsen. Kvinden tørrer bare et par gange med jakkeærmet og propper værktøjet i lommen. - Der kan heller ikke være mere i returboksene. Ud af de gule rør stritter de hvide pumpeben kilet ind i hinanden, og på jorden lige nedenunder ligger der flere i pytter af urin og bræk. - Det er da også bedre at bruge sit eget, - trods det er brugt før, - når man skal igen.

D. får vasket og forbundet sine sår på rumpen og på foden.

C. fortæller om sin ven, for hvem det går værre og værre. Det flyder med pumper derhjemme. Han har en spand stående ved sengen til at tisse i. Livet er indskrænket til fysisk kun at fylde 1,5 m².

Hende, der var under observation for OD i onsdags, kommer forbi. Vi taler lidt sammen.

I dag er "det fredag", og "weekendjunkierne" dukker op. Mange af dem kommer langvejs fra. Ind til byen - købe stoffer - hyggefixe - opleve lidt storbyaktion - før de henad søndag drager hjem igen.

09.03.98

Jeg har haft en samtale med Thomas og Svend Aage i dag. Vi er blevet enige om, at jeg påtager mig "pilleriet" i ambulatoriet. Således kan sygeplejerskerne få frigjort timer til flere spændende opgaver af forskellig karakter. Jeg glæder mig til at se, hvad de finder på.

Jeg kan selv bestemme, hvornår jeg triller deres piller. Det betyder, at jeg alligevel kan være at finde på pladsen hver dag. Det er nemlig en væsentlig idé i mit arbejde. Jeg er der, når de har brug for mig, og vi slipper for aftaledimensionen, som de har så svært ved. Mange af dem kan heller ikke huske fra næse til mund. Er det torsdag og fredag eller mandag og onsdag. Nej, jeg er der bare hver dag - slut prut!

- 3 lange samtaler og en kort.

- 1 stort sårskift og 2 mindre skrammer.

- På vej hjemad bliver jeg stoppet. "Jeg har brug for dig; det er ikke et spørgsmål om liv eller død, men det er vigtigt. Kommer du i morgen". - "Jeg kommer hver dag", siger jeg. "Vi ses i morgen", si'r han så, og vi vinker farvel.

10.03.98

Som jeg tidligere har været inde på, giver mit daglige arbejde på Maria Kirkeplads mig en indsigt i, hvordan virkeligheden for de aktive stofmisbrugere er. For mig at se er situationen mildest talt temmelig kaotisk. Langt de fleste, som kommer her, er indskrevet i en eller form for behandling/system. Det er tankevækkende. Der er også en del, der ikke er i nogen form for behandling. Dels er der begyndere, unge som gamle, og dels er der de ganske få, som har kapacitet til at stå udenfor.

Karakter-, intelligens-, alders- og ressourcemæssigt er de vidt forskellige - som samfundet i øvrigt. Fælles for mange er ønsket om at finde en kemisk balance, men de søger også at finde en social sammenhæng.

Vi har hidtil valgt at betragte dem som stakler. Det er der de sidste 30 år ikke kommet noget godt ud af. Man kunne måske eksperimentere lidt med tanken om, at de udgjorde et folk. At de rummer en kultur, der kan bidrage med værdier til det øvrige samfund.

Historisk set har de "hvide" med al vores overlegne selvretfærdighed ikke været specielt gode til at acceptere og/eller respektere det anderledes. Det sædvanlige har været, at hver gang vi er stødt på et naturfolk, har vi behandlet dem forkert. Vi har altid smadret dem helt.

Stofmisbrugere er et "kemifolk", som vi forhindrer i at opbygge en kultur.

Hindringen består i, at vi stresser dem, fordømmer dem og i behandlingen fornædtrer dem og spiller dem ud mod hinanden. Med andre ord - vi forbyder dem.

Som man kan læse i min dagbog, har jeg allerede nu mødt mange forskellige mennesker med mange forskellige vinkler på livet. Det har været mit store privilegie, at jeg har fået lov til at komme tæt på.

Vi kan beskrive, hvordan disse mennesker adskiller sig fra os, og hvad disse mennesker har tilfælles med os; men hvad der nok er mest vigtigt er: Hvad de muligvis har tilfælles med hinanden.

En del udtrykker, at de ikke ønsker at komme ind i/være i det etablerede system med Metadon og behandlingstilbud, men de kan heller ikke få øje på en sammenhæng, hvori de kan føle sig hjemme. De har, som os alle, brug for omsorg og respekt. Nogle kan formulere deres behov og har visioner, men der findes ingen steder, hvor de kan udvikles. De bruger deres kroppe som instrumenter til at spille de besynderligste melodier. Flere forsøger at formulere, hvorledes stoffet/livsstilen giver mening. Deres forståelse af, hvad der sker rundt om dem er en anden end vores. De har en egen opfattelse af, hvordan de kan påvirke deres situation, og hvilke handlemuligheder de har. Til tider meget bizart. Enkelte har udstrålet stolthed. Alle har ønsket lovlighed. Midt i al nøden og elendigheden har jeg kun lige fået et lille glimt af de mange potentialer, som disse mennesker rummer. Jeg står til deres rådighed, og de kan tage fra mig, det de kan bruge, men de giver sandelig også. Tænk hvis de kunne give til hinanden.

Den begavede kunne give sit folk meget, hvis han ikke blev jagtet rundt.

Vi har sagt: De kan ikke noget, og de vil ikke noget. Nu må vi spørge: Hvad kan de, og hvad vil de.

Vi ved, hvad de er - nemlig narkomaner, men ikke hvem de er, og hvis vi skal finde ud af det, må vi skabe mulighed for, at disse mennesker får det rum og den ro, der behøves. - Et slags reservat, hvor brugerne sætter dagsordenen.

Sådan som systemet er nu, fortsætter vi den omsorgssvigt, som er udgangspunktet for hele miseren.

- Jeg har haft en del interessante samtaler i dag.

11.03.98

I dag har jeg været på Forchhammersvej hele dagen og deltaget i mødet omkring ambulatoriets fremtidige projekter.

Jeg fortalte også Svend Aage, at jeg ønskede mig en bus. Han blev så begejstret og tegnede og fortalte. Jeg har et godt bagland for mit arbejde på gaden.

12.03.98

- M. med det store skinnebessår. - Vi udvider med comprilanbind. Det har - foruden det at støtte tilbageløbet - også den virkning, at hun ikke kan komme til at klø sig. Det er en slem vane, hun har, - taget sin sarte hud i betragtning. Såret ser pænere ud, men jeg kunne godt tænke mig en revision på BBH. Hun påstår, at hendes egen læge modsætter sig en henvisning. Jeg kunne godt tænke mig at tale med lægen.

- Henvendelse fra mand i 40'erne, som jeg har fået overbevist om, at det ville være en god ide, hvis han henvendte sig på et distriktscenter. Han ønskede ikke at få Metadon, men ville gerne tage imod noget Buprenorphin, efter jeg havde fortalt ham om det. Nu fortalte han mig, at de havde nægtet ham denne medicin og kun ville tilbyde Metadon. Take it or leave it. Mystisk. Jeg vil rapportere til Thomas.

- Et par småskrammer og en flækket læbe.

13.03.98

En mand har haft sine fingre gennem en glasdør. Jeg leder efter glasskår og vasker og forbinder.

De korte gule nåle fra standardsættene dur altså ikke til lyskefixeri. Igen kommer der en med en knækket nål i lysken.

- Kirken lukker kl. 14 pga. voldstrusler mod en af kirkens medarbejdere. Ham med den truede adfærd er så uberegnelig, at selv brugerne også viger tilbage for ham. Gudskelov en sjælden gæst, siger alle, og accepterer den kollektive pris - ingen varme, ingen kaffe, ingen ly for politiet.

Jeg så desværre ikke episoden - ej heller manden - og ingen har kunnet identificere ham for mig endnu. Et sølle menneske, der formår at lukke guds hus.

16.03.98

I dag er jeg for første gang med til Mariatjenestemøde. Vi, alle medarbejderne, sidder om et stort bord og fortæller om arbejdet i kirken. Jeg fik, som det nyeste skud på stammen, lov til at fortælle mere detaljeret om mit virke. Jeg har fået så dejlig en modtagelse af "tjenesten" og er utroligt glad for at arbejde sammen med dem. De yder en fantastisk flot indsats. Åbner der, hvor andre lukker, og er utrættelige i deres omsorg og tålmodighed.

- Aftenerne på pladsen er ganske anderledes end dagene. Normalt er her roligere, men i aften er her en hektisk stemning.

En kvinde får banket nakken ind i en port, fordi hun blander sig for meget. N. og nogle af de andre mænd er aggressive. Skænderiet opstår, og pludselig er der slagsmål. - Det giver lidt arbejde.

Ambulancen tager sin del, - jeg tager min.

Så pludselig danser en kvinde rundt på pladsen. Hun er i sin egen verden. LSD måske. Hun udmåler nøje sine bevægelser. Der er et mønster, kun hun forstår. Det bliver kommenteret, men accepteret. Ingen griner.

Inde i kirken kommer mand og kone op at skændes, - alle bliver part i sagen. "Tjenesten" arbejder på at få tingene i en form for orden, - skilt parterne ad for en stund. De bliver ved og ved. Lydene i våbenhuset bliver rungende og dybe. Jeg trækker ind på min lille pind. - Det banker på døren.

S. - en fyr jeg kender fra tidligere. Sidst sparkede han sit ben itu, i dag er det hans hånd. Jeg vasker og lapper og forbinder. Der er også en fixeskade på benet. Vi talte længe sammen. Han har slået ihjel. Flere mennesker. Han har været i "fremmedlegionen". Nu fortæller han mig detaljerne. De er svære at høre på, og han græder. Alle er selvsagt bange for manden, - de har afsky for ham, så han har ingen. Hans liv er et helvede. Han er stor og meget muskuløs. Anderledes tatoveret end de fleste. Karsehår. Han sidder meget længe hos mig og fortæller, og til slut, da han må gå, insisterer han på at forære mig et armbåndsur. Selvfølgelig afslår jeg, men han tager bare min arm og sætter det på. Slet ikke skræmmende eller krænkende på nogen måde, men med en (hvis man kan sige det sådan) gammeldags riddermanér. Jeg får et blik, der siger: "Hvis du på nogen måde overhovedet kan bruge min hjælp, så si'r du bare hvor og hvornår".

17.03.98

Svend Aage har bare skrevet alletiders ansøgning om projekt "Dytten".

Thomas har lavet statistik over det foreløbige indsamlede materiale. Vi holder møde på Forchhammersvej.

- T. - særdeles psykisk forvirret person skaber aggressiv uro i våbenhuset. Jeg lokker ham ind til mig. Længe må jeg lytte og containe hans vrede og aggression. Han skifter mellem at sidde ned og tale vredt og springe op med trusler mod alt og alle. Der går vel en halv times tid, før gassen går af ham, og han sidder roligt på stolen. Det er andre temaer nu. - De er stadigvæk skøre, men morsomme, og der kommer små smil på læberne. Vi slutter med at le. Resten af dagen går han rundt og smiler.

- P. har fået en masse små sår på fødderne. Jeg vasker og plastrer.
- M. med skinnebessår og comprilan. Det har været rigtig godt med den forbindelse. Hun har ikke kradsat.
- Vi har en ung, udviklingshæmmet fremmedarbejderdreng hos os. Når han ser mig, skal han altid ha' en rigtig krammer. Han hænger fast som en lille abeunge. Det siges om ham, at han er sådan, fordi han er blevet slået som lille. Han har spastiske bevægelser, og talen er staccato. Han er meget kærlig. De andre accepterer ham, bærer over med ham, men indimellem får han et fur. I dag skal jeg lappe hans øjenbryn. Nogen har fundet ham irriterende og givet ham en på skrinet. Han er bare et lille bitte barn, og han hænger fast i min bluse et stykke tid. De driller ham, og jeg signalerer, at det er OK at drille på den kærlige måde.

Et varmt besøg fra Forchhammersvej.

18.03.98

- A. kom sammen med sin mand. Hendes sår på foden heler så fint, så jeg har lovet hende, at hun nok kan se frem til at kunne soppe i havet til sommer. Hun er så glad. Til gengæld skulle hendes mand J. igennem en noget mere ubehagelig seance. Han havde fixet Ketogan og havde nu på låret det karakteristiske sorte mærke med den røde ring omkring. Jeg skar med skalpellen godt og grundigt, og ud flød den djævelske gulgrønne edder. Under operationen talte vi bare roligt sammen om hvorfor og hvordan. Intet jammer og ingen usikkerhed. Der blev rensset, salvet og forbundet, og J. var meget taknemmelig, da han gik.
- Flere samtaler med både unge og gamle.
- Brugerforeningen kom forbi.
- Kvinde, gået fra hospitalet i utide. Havde fået fjernet livmoder og æggestokke og var forpint af smerter. Hun må til lægen.

19.03.98

- Ung mand med fixeskade i låret. Vask og forbindelse.
- Mand udsat for særdeles grimt voldeligt overfald. Han var forslået og forpint og fornedt.
- En mand med glasøje, der generede. Vi fik rensset øjet og øjenhulen.
- En kvinde, der havde født sit tredje barn i februar, kom med tydelige tegn på hjernerystelse. Hun havde fået alvorlige bank af sin mand, (barnet er på HH). Hun havde været i kontakt med sit center, men de havde ikke haft held med at få hende indlagt til observation. Hun fortalte mig sin historie. - Et liv præget af omsorgssvigt og mishandling i en grad, man knapt kan fatte. Vi talte sammen i 2 timer, og det endte med, at hun godt ville på skadestuen. En medarbejder fra "tjenesten" og jeg selv kørte hende ud til hospitalet. Vi fik kontakt til kvindens center, så de også blev inddraget.

20.03.98

Manden, der havde fået en Ketoganoperation forleden, kom forbi til vask og forbindelse. Det ser ganke fornuftigt ud.

- Så var der en mand, der havde fået lidt i overkanten af, hvad han kunne tåle. Jeg tog pulsen med jævne mellemrum, og 2 brugere, et par store, stærke mænd, gik rundt med ham et par timer. Han klarede skærene. Han havde blandet Rohypnol og heroin. Det kan være en farlig cocktail.

- Hjemløshed.

V. kom forbi. Han har ikke noget sted at bo, og dette faktum er i færd med at trække ham ned, ned, ned. Han har ellers så mange ressourcer. Er så godt begavet og har faktisk haft en lang, clean periode. (Jeg kender ham fra Brugerforeningen). Nu vælter han.

Alle har brug for et sted, man kan trække sig tilbage til, lade op i og starte fra igen. Det er der bare mange hernede på "pladsen", der ikke har. - Og det bærer de også præg af. At bo på gaden sætter sine spor. Disse mennesker er altid trætte. De slæber på poser og tasker, bliver ikke vasket og får dårlig kost. De er overladt til tilfældigheder alle døgnets 24 timer. En har fortalt mig om, at han har fundet en opgang, hvor en næstekærlig beboer har lagt et liggeunderlag og et tæppe ned under trappen. Det må han så benytte om natten. Til gengæld hjælper han hende med barnevognen hver morgen. De fleste er ikke så heldige. De bliver i stedet smidt ud i nattekulden af store, truende mænd, der ikke vil låne deres dørmåtter ud. Herbergene er fyldte. Der er steder, der først åbner kl. 23.00, men man må stå i kø udenfor i kulden fra kl. 22.00, hvis man skal gøre sig håb om at få en madras. Mange mennesker i samme rum. Mange fremmede lyde og frygten for at blive bestjålet sine få ejendele gør, at søvnen ikke bliver til den forløsning, der kan skille dagene fra hinanden. Ikke blot mangler de et ydre, privat rum. Også deres private indre er berøvet. Det er ikke så sært, at disse mennesker i al deres elendighed når som helst og hvor som helst kryber ned i den kemiske sovepose.

Da jeg skal til at gå hjem for i dag, kommer mit lille "abebarn" og forærer mig et armbånd. Han sætter det rundt om mit håndled. Hans spastiske bevægelser gør det svært for ham at lukke låsen, men det lykkes. Han smiler stort, og vi vinker farvel til hinanden.

23.03.98

Møde på Forchhammersvej. Svend Aage har fundet en flot bus. En garage, hvor den kan sove, og en mekaniker, der vil passe og pudse den. Vi regner ud, at der behøves 2 mand ombord ad gangen. Én der kan køre bussen og en sygeplejerske. Helst fra 12.00-24.00 7 dage ugentligt året rundt. Johan vil meget gerne have, at bussen står på Maria Kirkeplads. Nu gælder det bare om at skaffe pengene. Så vi synkroniserer vores ure.

- Foråret er kommet, og vi stiller os i de varme solstråler. Her kommer nye folk til hver dag. I dag mødte jeg så en ung mand af vældig god familie. De vil bare ikke så gerne ha', han kommer hjem på besøg, da han helst skal forblive en hemmelighed. Sådan noget gør ret ondt. Han var en godt begavet, stille og fredelig fyr. Han fortalte om nedværdigelsen. Vi fik en lang samtale. Jeg fortalte ham om Brugerforeningen.

- M. med skinnedensår. Det ser rigtig godt ud. Nu har hun gået med dette sår i otte år, og der er ikke sket en skid. I dag var det helt tydeligt. Da vi fik forbindingen af, kunne vi begge se ny hud, der vokser, så såret bliver mindre. Jubii!

- J. med Ketoganskaden blev også vasket og forbundet. Det heler også pænt op fra bunden af.

24.03.98

Hyggeligt besøg fra Forchhammersvej. Moralsk opbakning.

- Pludselig flyver det om ørerne med beskyldninger om penge og skyld. To unge mænd puster sig op som brushaner. De skraber og sparker med fødderne i gruset. Deres øjne lynner og orienterer sig. Det uundgåelige er ved at bryde ud, og det ophidser folkene omkring. "Mand mod mand", bliver der råbt. "En mod en". Vi venter alle på eksplosionen. Jeg tager mål som en anden bedemand. "Hvem mon jeg skal lappe først?" - Så sker det. Tju, klask, hughh. Et split sekund af en pause, som om de begge selv blev overraskede over, at nu var de altså i gang. Dræb eller bli' dræbt. De kaster sig ind i hinanden. Flår, slår og sparker. Vælter om på asfalten. Lyden af klask mod hud, kød og kæber. Det er uskønt og rodet. Ikke som en western fra Hollywood med instruerede, æstetiske vinkler og "settings". En pakke lexotaner falder ud af en lomme. En eller anden samler dem op, og de kommer aldrig til veje igen. Jorden ser så hård ud, når den sådan skraber sig ind i menneskehud. Folk kommer med alle mulige tilråb. De får begge brug for pusterum. Flere spark og slag. Så lige pludselig er det slut. Den ene giver op og løber væk. Den anden, med fråde i munden og flået hud og tøj, står dirrende og puster. Folk er tilfredse med forestillingen og kommenterer livligt.

Jeg går hen til sejrherren. "Du kan bare komme ind til mig, når du vil", siger jeg. "Jeg kommer nu", stønner han. Hans ophidselse aftager i takt med, at jeg vasker og plejer hans skrammer. Der er ikke sket noget alvorligt. Han er yderst tilfreds med kampen. Glad for at ingen af dem trak våben. Han viser mig sit slag- og stikvåben, der gudskelov var forblevet i lommen. Taberen var stukket af, - han foretrak nok at slikke sine sår i ensomhed.

"Charlotte" - "sygeplejerske". Jeg kan høre i det fjerne, at der bliver kaldt på mig. G. kommer løbende. "Der ligger en på gaden, han er kørt ned af en bus". Jeg løber ned ad gaden. Trafikken er gået i stå. Den store, gule rambuk af en 16'er spærrer for al gennemkørsel. To mænd står bøjet over noget, der ligger bag bussen. Da jeg når frem, ser jeg en ung mand ligge på jorden. Han jamrer af smerte og griber om sit ene ben. Han har ikke slået hovedet, bevæger ryggen og armene. Jeg beordrer 3 stærke mænd til forsigtigt at bære manden ind på fortovet. Jeg kan se, at hans ben tydeligvis er brækket og får etableret en støtte ved hjælp af tasker. Selv støtter jeg hans hoved og taler beroligende til ham. Trøstende. Lyden af sirener i det fjerne. Hans ben bliver lagt i plastikposen. Jeg holder om ham, mens han bider i sin jakke og klemmer min arm. "Tak", siger han, da de ruller båren ind i ambulancen. "Vi ses", siger jeg.

Under hele forløbet har vi været omgivet af horder af mennesker. Alle gadens repræsentanter - fra ludere og lommetyve til politi og turister. Jo tak, der sker sgu noget i Istedgade.

25.03.98

Der er lige min skizofrene "ven". Flere gange dagligt buser han ind i mit lille rum. Ser mine "gæster" an og fortæller mig, om de er OK eller ej. Er jeg alene i rummet, smider han sig straks ned i en stol og fortæller mig sine historier. Han har været glad i mange dage nu, og det

gælder om, at han bliver ved med at være glad. Så han får lov til at fortælle. Det er noget værre vrøvl meget af det, men der ligger også en del søgen i talen. Det prøver jeg at få rede på.

- En fyr er blevet rullet og har fået stukket en skruetrækker ind i brystet. Gudskelov ramte den kun brystbenet. Han havde nu et smertefuldt, betændt sår, som jeg forbandt. Der var også sår på hænder og i nakken. Jeg sendte ham til lægen.

26.03.98

De sidste par dage har der gået en fyr rundt på pladsen, han ser ganske forfærdelig ud. Hans tøj er frygteligt beskidt. Det lange, sorte hår hænger ned foran ansigtet, så man ikke kan se det. Han virker temmelig sky. Pludselig i dag går han hen til mig og spørger, om jeg vil hjælpe ham med et sår, han har. - Selvfølgelig. Inde i mit rum trækker han ærmet op og blottet et stort, nekrotisk, væskende, rødt sår på den ene underarm. Han fixer i det sår. Han har haft det sår siden 82. Han er ganske velformuleret, og vi får os en rigtig god samtale, mens jeg efter bedste evne renser og forbinder. Vi taler en del om, hvor han kan fixe i fremtiden. Den arm skal ha' ro. Den kan godt hele, men så skal den også ha' helt ro. Han er meget interesseret i at modtage min hjælp, og han er yderst sympatisk og sød. Det får han også at vide. Tænk hvad der kan gemme sig bag sådan en "sumptrold".

- Kending fra tidligere. Hjemløs. Fixeskade på låret. Han har fået konstateret stafylokokker og skal ha' indløst en recept. Han får nogle "blå lange".

- M. med skinnebessåret. Hendes læge mener ikke, M. behøver at komme på BBH til revision. Jeg har nu set på M.'s ben så mange gange, og det er bestemt i bedring, men hun har en slem eksem-lignende tilstand. Den kræver speciel salve. En læge skal se på det, så jeg skriver en seddel til lægen, hvor jeg foreslår Betnovat med Chinoform. Nu må den læge da reagere.

- En fyr med voldsomt opsvulmet læbe fyldt med sår. Han er podet hos sin læge og venter på svar. Jeg smører vaseline på for at blødgøre lidt.

30.03.98

- Den unge mand fra forleden, der var blevet stukket i brystet, kom forbi og fik plejet sine sår. Jeg måtte også henvise ham til Tietgensgade 31. Han har muligvis en kønssygdom. Det lignede kondylomer.

- P. kom forbi med sår på den ene fod. Vask og forbinding.

- Ung pige med sår på armene vasket og forbundet.

- Fyr med fixeskade på låret. Forbinding.

- En mand i 30'erne har længe gået og talt om, at han var ved at opgive og ønskede at komme i behandling. I dag kom han så til mig og bad mig hjælpe. Han er en "vild" type. Jeg fandt ud af, at han tilhørte distriktscenter Indre og ringede til dem for at bestille en tid. Heldigt nok - pga. en afbestilling - kunne han allerede komme til i morgen 31.03.98 kl. 10. Jeg påpegede, at når de nu mødte manden, kunne de jo passende kontakte hans praktiserende læge, så denne midlertidigt kunne ordinere Metadon. En ordination de kunne overtage den dag, de vidste hvilken behandling, der skulle tilbydes, (manden har været heroinmisbruger i

20 år). Næ nej, sådan gør man ikke. Nå, ikke - det ville ellers være ganske fornuftigt. Han er hjemløs, desperat, bange, mangeårig misbruger og lige til at plukke.

- Ung mand på 24. Har hørt under Åben Rådgivning. Siddet i fængsel en måned. Løsladt derfra for 4 dage siden, og Åben Rådgivning kender ham overhovedet ikke. Aldrig hørt om manden. Han er hjemløs og fuldstændig desperat. Jeg kontakter Åben Rådgivning. Får en telefon-tid i morgen og besked om, at "har han klaret sig de sidste 4 dage, klarer han nok også en dag mere. Farvel".

31.03.98

- En mand får ordnet sin opsvulmede læbe.

- Besøg fra Forchhammersvej.

- Fixeskade på låret bliver behandlet.

- Manden fra i går, der skulle på sit distriktscenter, kommer til mig. Han er meget oprevet over oplevelsen. Det er meget muligt, at han er en vildsom krabat, men de (visitationen) ved jo nok, at disse mennesker, der kommer ind fra gaden, ikke kender til de normer og spilleregler, der er gældende på et pænt center. Derfor kan det undre mig, at man ikke har indrettet sig lidt mere efter den omstændighed.

Hans oplevelse af mødet havde været meget negativt. De ville vide, hvor meget stof han tog og ellers ikke noget andet vedrørende hans problem. Næ, de ville høre om familien, fængselsopholdet, den kriminalitet, han havde begået, osv. Han skulle skrive under på en masse papirer, der ville give dem ret til at læse diverse registre. Det ville han ikke. Det første møde med det etablerede behandler-system gik så i vasken. Hvis skyld er det egentlig? Han kredsede rundt om mig resten af dagen og hjalp mig senere med en opgave.

- En kvinde sprang op på kirketrappen. "Ham der det perkersvin har fået varerne, men vil ikke betale". 3 mænd springer op. "Nå, det vil han ikke". De løber efter ham og springer på ham. Ned på jorden. Sparker med metalbelagte støvlespidser manden i ansigtet, i skridtet, i nyrene. Han er totalt forsvarsløs. Han er skæv, taler dårligt dansk - ved måske ikke engang, hvad sagen drejer sig om. Måske lyver kvinden? Jeg vrider og vender mig. "Hold nu op", siger jeg. "Han fortjener det", siger en anden. Men så fik jeg den hjælp, jeg havde brug for, og som jeg nævnte før. "Så - nu er det nok. Lad sygeplejersken komme til". Han gik, stor som han er, over til slagtescenen og vinkede mig frem. Slagterne - med deres vilde og blodtørstige øjne - stoppede ofrets tegnebog - jagtbyttet - i lommen og overlod ham til mig.

Åh, jeg kender disse mænd, deres historier, navne, sår og skrammer. Og så her i den skinbarlige virkelighed ser jeg al den desperate aggression få sit afløb. De fik udløsning for en stund, men alligevel ikke. Slagmarken, volden, blodet. Det hele er så forfærdeligt og så uundgåeligt. Disse mennesker er så pressede, at de på sekunder kan forvandle sig til udyr.

Jeg kommenterer ikke yderligere, men det, at jeg tager mig kærligt af den blødende mand, er et signal til dem alle om, at jeg altså ikke tager parti, og at jeg nok skal samle dem op, så godt jeg kan. De tænker: "Han var selv ude om det". De tænker: "Jeg ved godt, hvordan det er at blive snydt". De tænker: "Det kunne faktisk godt ha' været mig, der lå der". Jeg tænker: "Det kyniske samfund har skylden, kære venner. Denne enkelte voldsscene er intet imod den mas-

sive og livslange voldtægt, I er ofre for. - (Undskyld mig, men mit skriveri er min egen personlige selvsupervision, og det behov er vel forståeligt nok, ik'?).

- Den unge mand fra i går med problemer i forbindelse med Åben Rådgivning kom igen. Alt er kaos. Jeg giver sagen til Karina, socialrådgiveren fra Forchhammersvej. Her er bare en rigtig saftig sag, og jeg fornemmer, at der er gods i Karina. Kampånd og vilje.

- Prostitution. Åh nej, jeg orker ikke endnu at fortælle om disse aspekter fra min dagligdag på pladsen. Blot det at i dag falder der bemærkninger om emnet, som starter nye tankerækker i mig. "Pigerne" er et kapitel for sig, - det er bare så stort.

- Ung kvinde med bylder og sår. Hun bliver plejet.

- J. og hans kone A. kommer, og begge bliver plejet. Han rækker mig høfligt og taknemmeligt sin hånd. Hun giver mig et knus.

- Med forkølelsen hængende ud af næsen og mandler så store som tennisbolde tager jeg ind på Forchhammersvej og triller piller. Alle er selvfølgelig gået hjem, så her er ro og fred til at få tankerne på plads.

01.04.98

Jeg bnaver i min seng i dag. Mit hoved er fnyldt med snot.

06.04.98

Ung kvinde fra provinsen. Ulykkelig over sin situation. Afhængig af heroin. Havde brug for en lang samtale.

- Ung pige med fixeskade. Vask og forbindelse og undervisning - især vedrørende hygiejne omkring misbruget og problemerne i forbindelse med stoffet Ketogan.

- N. er kommet til skade og har store sår på sine knæ. Hans ben er i øvrigt meget mishandlede med skrammer og eksem. Her bliver vasket og forbundet.

- M. kommer til behandling hos mig. Hendes læge har ordineret den salve, som jeg har foreslået, og det er tydeligt, at den virker. Vi glæder os begge over fremskridtet. Påskeferie - jah.....

14.04.98

Jeg har været savnet og bliver modtaget med åbne arme.

- Lang samtale med 34-årig mand om livet, misbruget og håbet.

- Ung mand, der efter et overfald, har sår og skrammer i ansigtet - bliver vasket og plejet.

- 40-årig med sår på hænderne. Afvist af behandlingssystemet med en for mig at se "take it or leave it"-attitude, der udviser al for snæver indsigt. Han er derfor i gang med at behandle sig selv. Påtaget en pushervirksomhed, der kan finansiere stofbehovet og kører samtidig en plan for nedtrapning. Men hans personlighed er af den "korte lunte"-type, og det er dømt til at mis-

lykkes. Bare det ikke trækker noget forfærdeligt med sig i kølvandet. Han har ingen forståelse for andre menneskers følelser.

- Pige fra Jylland med fixeskade på benet. Tag du hellere tilbage så hurtigt som muligt.

- Pige har været på skadestuen, hvor hun har fået syet sin smadrede næse. Der er betændelse i syningerne. Vaskes og smøres.

- 45-årig med voldsomme skinnebessår. Stærkt ildelugtende og tydeligt inficerede. De bliver vasket, renses, salvet og forbundet. Sendes til lægen for podning og medicinsk behandling.

15.04.98

Lang dag på Forchhammersvej. Mange piller trilles plus koordinerende møder.

16.04.98

Morgenmøde med "Narkoforum". - En repræsentant fra "Byfornyelsen" fremlagde en rapport omkring deres syn på narkoproblemet i området. Deres helt klare målsætning er at få ryddet Istedgade for problemet. Gaden er tiltænkt rollen som "en særdeles attraktiv handelsgade". Sandt nok rummer den også både arkitektoniske kvaliteter såvel som en perfekt beliggenhed i forhold til byen set med forretningsmæssige øjne. Problemet strækker sig fra hovedbanen og ned til Gasværksvej, hvor det bogstaveligt talt flyder med stoffer og misbrugere. Det skræmmer folk med tykke tegnebøger - både med hensyn til at handle i gaden og derfor også med hensyn til at starte forretninger af en vis kvalitet op.

Politiet er indforstået med at fortsætte deres "stresspolitik", men som alle ved mødet også erkendte, virker det ikke rigtigt. De har nu i 4 måneder kørt med 12 mand i døgndrift, og scenen er uændret. En politik, der dur, ville kræve en politimand på hvert gadehjørne. - Urealistisk og alle på mødet sukker.

Det drejer sig om 3 brændpunkter - Hovedbanegården, Maria Kirkeplads og Gasværksvej. Jeg foreslår ved mødet, at "Byfornyelsen" med al deres ekspertise på begreberne infrastruktur og byplanlægning starter et projekt, hvorunder de forsker i, hvilke elementer der gør netop disse 3 brændpunkter interessante for misbrugerne. Det er så min tese, at de herefter vil kunne etablere (designe) et område, hvor alle kan leve med situationen. - Et sted, brugerne vil finde meningsgivende og spændende. Et sted, hvor det øvrige samfund ikke føler sig truet, men samtidig et sted, der rummer kvalitet i forhold til procesudvikling for misbrugerne. Om ikke andre var repræsentanten fra "Byfornyelsen" interesseret i mit perspektiv. (Han er økonom og vinkler derfor problemerne anderledes). Jeg skal kontakte ham for videre samarbejde. Det nytter nemlig ikke noget bare at ryste hatten med de samme gamle brikker i for derefter at lægge dem ud igen. Der skal nye brikker til, og her mener jeg, man skal arbejde mere tværsektorielt. Efter mødet tog jeg ned på "pladsen".

- Kvinde, hvor begge underarme var stærkt inficerede med store sår. De blev plejet og forbundet, således at hun fortsat havde adgang til at kunne fixe.

- Ung kending med fixeskader på hånd og fod.

- Ung mand med betændt øreflip.

- Samtale med en ung mand, der har et alvorligt alkoholproblem.
- Besøg fra Forchhammersvej. Han er dybt frustreret over institutionen. Manglen på socialt samvær. Opgivende.
- Mand med frygtelige skinnebessår. Det tager tid at få plejet.
- M. får skiftet, og benet bliver bedre og bedre. En succeshistorie, håber vi.
- Jeg deler ud af spritservietter omme bag pissoiret, alt imens jeg underviser i teknik. Mange viser gerne deres teknik frem, men der er også dem, der ønsker at være private. Det respekterer jeg selvfølgelig. Jeg ved fra tidligere, at også disse mennesker på et eller andet tidspunkt, når de er rede, henter mig for at jeg kan se på og eventuelt vejlede.

20.04.98

En ung, clean kvinde opsøger miljøet gang på gang, efter at hun nu har været stoffri i 3-4 år. Hun har tidligere været heroinafhængig, prostitueret og plejede at hænge ud her på pladsen. Hun formåede at komme væk, få barn, kæreste, starte på hf og har fået et fornuftigt netværk. Alligevel søger hun med jævne mellemrum hened. - Hvorfor?

Vi får os en lang samtale. Jeg spørger ind til hendes tilværelse. Godt begavet, men med en særlig "nøgen" måde at fremlægge sig selv på. Jeg mistænker en Borderline-struktur af klassisk karakter. Velformuleret og intellektualiseret. Til sidst konkluderer hun på smukkeste vis sin længsel efter det "kravløse" univers. Derfor! Jeg får hende til at overveje psykologisk terapi, (det har været aktuelt tidligere), og jeg tror på, at hun kraftigt overvejer muligheden. Spændende pige.

Ung mand med sår på hænderne.

Mange udmærkede samtaler med folkene på pladsen i det supergode vejr.

Sår på fingrene hos ung mand.

21.04.98

Ung mand med betændelse i knæet. Skal til lægen, men har ingen adresse og derfor ingen læge. Jeg kontakter myndighederne og får en adresse på en læge. Manden sendes derned.

P. kommer med grimme sår på hænderne og i ansigtet. Det bliver plejet. Han er i et trist humør. Jeg forsøger at opmuntre ham.

N. har en voldsom byld på låret. Jeg må ikke røre, men han vil gerne høre lidt om, hvad han kan gøre. "Gå til lægen", si'r jeg, men nej - han vil selv. Jeg har spekuleret lidt over, hvorvidt man evt. kunne anvende et sterilt sæt værktøj. Med en kraftig kanyle stikke ind i bylden. Derefter trække materie ud i pumpen. Herefter injicere brintoverilte og lade det skumme op. Trække det ud og forbinde? Eller skal man holde sig til den klassiske med skalpellen?

I løbet af min tid hernede har jeg været vidne til en frygtelig deroute hos en 19-årig pige. Fra starten har jeg forsøgt alle mulige indfaldsvinkler og instanser for at undgå lige præcis den situation, hun nu er havnet i. I dag præsenterede hun mig for sin nye kæreste. Han er absolut

"bad company", og hun er ren spaghetti. Lige netop hendes sag optager mig meget, og jeg må tale med SAAG om dette.

22.04.98

- A. kommer med et grimt Ketoganskudhul i taljen. Både det og såret på foden bliver plejet.

- Yngre kvinde med mange dybtliggende bylder på arme og ben plus grimme sår i ansigtet. Plejes og sendes til lægen.

- Mariakirken og selve pladsen har to væsentlige funktioner. Dels er det her, man kan få sit stof, men vigtigst af alt er, at her er der socialt samvær. Her er netværket. Fattigt vil vi mene, men sådan er det. Mariatjenesten er troværdige rådgivere og samtalepartnere. Stofmisbrugerne er ligeledes afhængige af hinanden som værende den gruppe, man tilhører. Identiteten som stofmisbruger er lidt nemmere at bære på, når man er flere om det. Det er os imod de andre, og for rigtigt at pointere dette bliver selve misbruget, lovovertrædelserne og niveauet af modet i den sammenhæng lige med statusniveauet i gruppen. - Klart. Stort set er alle dem, der kommer her, tilknyttet et behandlingssystem. Her handles med stoffer, og her fixes, men de bliver her dagen lang for at snakke, være sammen og for at opleve noget. De søger personlig udvikling - ingen tvivl om det.

23.04.98

- 2 store skinnebessår.

- Hænder og ansigt fyldt med sår.

- Betændelse i lysken og sår på hænderne. Grundliggende undervisning i fixeteknik og smittekilder. - Evt. kønssygdom - henvisning til Tietgensgade.

- Mindre kirurgisk indgreb på hånden af ung mand.

- En mand opsøger mig på pladsen og bebrejder mig, at jeg har informeret hans dame om en bedre fixeteknik. (Han er dealer af speed og coke. Bruger intet selv. Lader damen stå for salget på gaden. Forbyder hende selv at bruge stoffer. Hun opsøgte mig en dag for at få hjælp med en fixeskade i lysken. Mit råd til hende var dels, at hun hellere måtte fortælle kæresten sandheden, og dels informerede jeg hende om en mindre risikofyldt fixeteknik. For tiden er deres parforhold dårligt, og jeg kunne forestille mig, at hun, for at lette presset fra hende selv, har forsøgt at skubbe noget over på mig).

Flere af de andre på pladsen overhørte, at manden gav mig skylden for deres parforholdsproblemer. De blev alle meget indignerede på mine vegne, og jeg fik al den opbakning og opmuntring, man kunne forestille sig, mens manden nærmest blev pebet ud af arenaen. Når tilstanden er faldet lidt til ro, må jeg få en fornuftig snak med ham.

- Der er en del, der flirter med mig. Jeg bliver inviteret ud at spise, på cafe, skovtur osv. Flere har tilbudt mig giftermål, og jeg har fået lovning på total afholdenhed, hvis jeg blot ville sige ja. Selvfølgelig tager jeg ikke imod alle disse tilbud, men jeg bestræber mig på at undgå, at de får følelsen af mindreværd i forbindelse med mine afslag. Mændene har store behov for bekræftelse af deres maskulinitet. Den del af deres univers er forsømt, og jeg viser min aner-

kendelse af deres forsøg på forførelse. Jeg giver dem følelsen af, at jeg bliver oprigtigt smigret, at de rummer seksualitet, og at det er godt og stærkt. De bliver beundret for deres initiativ og iderigdom. Så ranker de ryggen og udstråler stolthed. Ja - jeg får mange smut med øjnene, fingerkys og galanteri, men ingen er nogensinde gået over mine grænser.

24.04.98

- Mand med sår i lysken og på hænderne.

- Mand med store skinnebessår.

- Alkoholiker med brækket arm og opsvulmede læber. Lang samtale og forbindelse.

- I Brugerforeningen, hvor jeg blev begavet med en flaske vin. (Jeg har skrevet et oplæg for dem, som har skaffet dem en plads i skadereduktionsgruppen i Narkotikarådet. Den gruppe er mere handlingspræget end rådet som helhed). Man snakker meget i det råd, og det er godt nok, men brugerne kan godt lide det mere konkrete og handlingsrettede. - Jeg forstår dem godt.

27.04.98

- Ung pige med et voldsomt hævet ben. Jeg lagde comprilanforbinding, gav undervisning og henviste til læge.

- Mishandlet arm fik forbindelse.

- Store skinnebessår (lang tid).

- M. får skiftet sit skinnebessår. Lykken står os stadig bi.

- En rigtig grim fixeskade på hånden af en ung mand. Her er der tale om en typisk meget dårlig (beskidt-giftig) stofskade. Pusheren står til en røvfuld, fik jeg oplyst. Hernede er det måden, hvorpå man forsøger at regulere udbudet af varerne. Ham får jeg nok snart besøge af.

28.04.98

Stille dag. Få sår, men mange samtaler.

29.04.98

Pengedag. Hele dagen er hektisk. Der er konstant kunder i butikken. De sædvanlige sår, skrammer og problemer. Tiden flyver afsted. Der bliver fixet ustandseligt. Blodet flyder ned af arme og ben.

Mine lommer bugner af gummihandsker, sprit, servietter og kondomer. Jeg deler ud til højre og venstre. Gode råd og vejledning - svært at nå dem alle. De er taknemmelige for omsorgen.

- "Det er det bedste, der er sket for os hernede i mange år". - Jeg bliver rørt. For helvede. Tak.

30.04.98

Møde med Preben Brandt og sygeplejerske Stine Riegel. Kan vi støtte hinanden? Vores målgrupper er lidt forskellige, men vi overlapper. Jeg har også de hjemløse, og de har også stofmisbrugerne. Jeg er offentligt ansat. De er privat. Det giver dem lidt friere hænder, men også

større usikkerhed. Så længe jeg får den støtte og frihed til at eksperimentere, som jeg får nu, er jeg godt tilfreds. Jeg har mange ideer, der endnu er uprøvede, og meget, der skal læres.

- I gaden - intet usædvanligt.

04.05.98

Det bli'r ved og ved:

- Byld på halsen.
- Splint i øjet.
- Flækket øjenbryn.
- Sår i lysken.

05.05.98

- Endnu en byld på halsen.
- Byld i lysken.
- Grim infektion i lysken.
- Udvidet instruktion i fixeteknik til 2 mænd.
- To store skinnebessår.

- Mand på flugt fra pusher, han har snydt godt og grundigt. Jeg råder ham til at gå under jorden. At opsøge folk i Brugerforeningen. De kender måske til et refugie.

06.05.98

- Pleje af halsbyld.

- To store skinnebessår.

- M. med sit skinnebessår. Hun har dyttet, men gudskelov kun hvid heroin. Såret heler ganske fint og har ikke taget skade. Vi taler længe om fixeriet, og hun forsikrer mig om, at hun altid vil være ærlig overfor mig, så min research bliver korrekt.

- K. fixer coke. Mange dyt dagligt. Hans lyske er efterhånden temmelig miserabel. Han er hjemløs, men forsøger alligevel at opretholde en vis standard i forhold til hygiejne, men han indrømmer, at der pga. mangel på værktøj er en del svipsere. Han har brugt gammelt værktøj, og han har brugt andres. Han er en anelse kæphøj. "Cola er bare så fedt". Han kan ikke se, at det kun er et spørgsmål om kort tid, før der sker noget alvorligt. Jeg forsøger med noget oplysning på alle planer, men "Cola" er en mægtig modstander.

- Samfundets konflikt har interessant nok også haft effekt her på pladsen. Der har været stofmangel. Manglende leverancer pga. transportproblemer. "Man kører ikke kiloerne ind med firetoget, min snut. Det bliver skam leveret i dyre biler". Så her sidst i konflikten er stofferne blevet "cuttet" ekstra meget.

07.05.98

Mand med gammelt skudhul i lysken - rigtigt skudhul. Nu er der igen betændelse. Jeg plejer og vasker og sender ham til læge.

- Ung pige med afrevet negl. Vask og forbindelse.

- Byld på halsen.

- K. kommer med sin mishandlede lyske. Nu har han også sår på den ene hånd. Jeg vasker og plejer og forbinder. Vi taler længe om problemerne, men han er stadig kæphøj.

- To store skinnebessår hos ung mand, jeg har kendt længe, men som først nu kommer og lægger kortene på bordet. Har været ekstrem Ketoganmisbruger i mange år. Det ses tydeligt, og han tager lang tid.

- Grim fixeskade på finger. Jeg forbinder den, men henviser på det bestemteste til læge og penicillin.

11.05.98

Weekenden slog K. ud. Han møder mig totalt udmattet. 400 i feber og en lyske så varm, svulLEN og dunkende af smerte, at han knapt nok kan slæbe sig afsted. Vi ringer efter Falck og får ham indlagt på Hvidovre Hospital. Hans forbrug af heroin er svimlende højt. Kokainmisbrugen ligeså, og smerterne ulidelige. Han vil ikke have Metadon - af forskellige grunde - så jeg frygter for, hvor længe han kan holde i det etablerede hospitalsmiljø. Inden Falck ankommer, forsøger han at arrangere sig med "vennerne". Han ved godt, hvor farlig hans situation er, så den står på heroinnedtrapning og masser af ketoganer til smertedækning. - Oralt, lover han, inden han kører afsted.

- Ung pige har slået sin lilletå.

- Ung mand med sår under fødderne. De kommer af evig vandring pga. hjemløshed.

- B. har 2 store skinnebessår, jeg nu har arbejdet på gennem længere tid. Vi kan begge se de store fremskridt. Fra første møde med de dobbelt så store skinnebessår - ildelugtende, rådne og og fyldt med grøn materie - til nu - halvt så store og tartarfarvede. Vi er begge glade, og B. ser frem til at kunne soppe ved Femø Jazz Festival til august.

- Ung mand har skåret sin finger grimt på noget glas. Det bliver rensset, og jeg bygger en lille skinne op, så han ikke hele tiden sprænger hul, når han bøjer fingeren. - M. med skinnebessår. Fint ser det ud.

- Lang samtale med psykisk syg stofmisbruger.

12.05.98

- 2 store skinnebessår.

- Ung mand fik undervisning i hepatitis.

- Gammel mand fyldt med bylder.

- Ung pige med udslæt på hænderne.

- Ung mand med byld på halsen.

- D. kommer på besøg. Han er clean nu efter en uge på "koreansk urtekur". Han påstår, at han, bortset fra lidt tynd mave, ikke har haft abstinenser overhovedet. Ydermere påstår han, at han heller ikke føler stoftrang. Han går rundt blandt de andre og prædiker for dem. Nu vil han uddanne sig til behandler.

- I morges døde P. af en OD.

13.05.98

De ved sådan nogenlunde, hvor og hvornår jeg kommer ned i gaden.

I dag blev jeg derfor mødt ved busstoppestedet af en mand, der var kommet til skade med sin hånd. Min sorte taske indeholder remedier til den slags tilfælde, så vi fik ordnet hånden.

Grunden til, at vi måtte ordne det her på trappestenen, var, at hende på Maria Kirkeplads ventede en fyr med en baseballkølle.

Så var der et grimt slagsmål på pladsen. 2 store mænd i kamp. Den ene, S., var temmelig fuld og havde problemer med at koordinere sine bevægelser. Men han er stolt og ville ikke give op. Kampen flyttede sig ned af Istedgade, over gaden og hen foran pølsevognen. Her blev S. slået i jorden. Jeg råbte til den anden mand, at han ikke måtte sparke til en, der lå ned. Han så ud til at lægge an til spark, men standsede, da han så mig komme med gummihandsker og vred mine. Jeg samlede den blodigste, S., op og nærmest bar ham ind i kirken. Vi fik blod overalt, men han blev helt pæn efter vask.

Det er dumt at slås, når man er fuld. - Det blev vi enige om, og han gik hjem.

En mand er for nylig begyndt at få epileptiske anfald. Han er meget bange og har problemer med sin læge. Lægen vil ikke ordinere benzodiazepiner, og derfor må de købes på det sorte marked til ublu priser. Lægen har ordineret Tegretol, men de er ikke populære.

Mand med byld på halsen.

K. er blevet flyttet fra Hvidovre Hospital til Herlev. Hans lyske er temmelig dårlig. Ligeledes er han sat i Metadon 200 mg dagligt. De fandt ud af, at han behøvede denne store dosis, hvis de skulle holde på ham og hans ben. Fornuftigt. - Held og lykke til K.

14.05.98

Ankommer til pladsen, og de nærmest falder over hinanden med spørgsmål og behov for hjælp. Der er virkelig gang i den i dag. Vejret er dejligt, stofferne flyder, og folk fixer overalt. De gule affaldsbeholdere er propfyldte, så pumper, kanyler, plasticbægre og pilleglas ligger og flyder på jorden. En ung mand sidder midt i al moradset med blod, der render ned af arme. Han fixer sin Metadon og må hele tiden tage pumpen ud for at fylde den igen. Han fixer 80 ml med en 2-ml's pumpe. Jeg har desværre ingen 20-ml's pumper. Efter blodbadet vasker jeg ham og sætter plaster på.

Sår på finger - vask og forbinding.

Psykisk syg pige - grædende. Bliver hjulpet af folk fra Mariatjenesten med at ringe hjem. Hun er blevet involveret i en stofgæld og bliver truet med bank.

2 store skinnedenssår.

Alkoholikere - 2 stk. Lange samtaler. Problematikken er ens.

M. med sit skinnebessår. Hun har sgu dyttet, men der er også heftige problemer på hjemmefronten i øjeblikket. Vi taler længe sammen.

En finger er kløvet i spidsen. Vask og sammensnøring plus forbindelse.

15.05.98

Jeg triller piller på Forchhammersvej. I dag kl. 13 skal jeg mødes med de forskellige læger fra distriktscentrene og ambulatorierne i København. Jeg har lovet Thomas, at jeg vil fortælle om mit gadeprojekt. SAAG kom også. Jeg fortalte om virkeligheden, som jeg ser den, og som jeg har beskrevet den i min dagbog. Det kan godt være, at ikke alle brød sig lige godt om min beretning, men der var fin opbakning og samarbejde fra Thomas og SAAG.

18.05.98

En behandler fra Reden kommer med en ung pige, der har brug for at få skiftet en forbindelse på armen. Hun har fået foretaget en operation af en stor byld, og forbindingen er gennemsivet med blod og materie. Jeg vasker og forbinder.

Solen skinner kraftigt, og en ung mand ligger på pladsen og bliver forbrændt, fordi han er så skæv, at han intet mærker. Jeg slæber ham ind i skyggen, ta'r pulsen og holder øje med ham dagen lang.

Ordner en byld på halsen af ung mand.

Et par grimme bylder på låret af en ung mand.

To store skinnebessår.

Ung, hjemløs med ødelagte fødder. Vask - pudder - bandage.

19.05.98

Ung mand med mange sår i ansigtet - betændte og smertefulde. Vask og smørelse.

S. får plejet sine store skinnebessår.

D.'s fødder bliver forbundet.

Samtale med mand, der er interesseret i Buprenorphin som behandling. Jeg skriver til hans læge og henviser også til Thomas, hvis information vedrørende Buprenorphinbehandling er nødvendig.

20.05.98

I aften kommer en mand og fortæller mig om, hvordan han for 6 uger siden nær var blevet slået ihjel af sin samlever. Han var vågnet op ved, at hun sad overskrævs på ham i færd med at skære hans hals over. Hun stak ham yderligere flere gange i hjerteregionen, inden han fik hende skubbet væk. Herefter undlod hun at ringe efter ambulancen, selv om blodet pumpede ud af ham. Det lykkedes for ham med massiv lægehjælp at overleve, og nu sad han altså her

med mindst 100 blå sting på kryds og tværs på kroppen. - Alt dette pga. 5 pakker coke. Han tør ikke sove, trænger til psykologhjælp og er temmelig smerteforpint. Jeg lytter længe til ham og skriver ligeledes et brev til hans praktiserende læge om behovet for gratis psykologhjælp.

- Fixeskader på ben.

- Byld på halsen.

- M. med sit skinnebessår.

- Ung pige med problemer. Hun kan ikke fixe sig selv. Andre må stikke i hendes hals. Vi taler længe om hygiejne og smittefare.

- "Istedgade by night" er ikke så dansk. Her er en udenlandsk stemning. - Gadelygternes skær og neonlyset fra pornobutikkerne. Politiets blå blink og lightere, der tænder smøger og varmer et mix. Det blanke stål fra en kniv og mørke menneskers hvide øjenæbler. - Jeg er ikke bange for at gå hernede. På hvert gadehjørne står der nogen, jeg kender, og de hilser venligt på mig. - Fordelen ved at kende bagdelen af bydelen.

01.05.98

- Kristi Himmelfartsdag er fridag.

02.05.98

- I dag kom K. hjem fra hospitalet. Han fik lov til at beholde sit ben denne gang. Har en aftale med Ballerup Kommune. De må hjælpe ham med en bolig.

- Igen er mit lille "abebarn" blevet skadet. En på skrinet, et flækket øjenbryn.

- Byld på halsen.

- En gruppe lægestuderende havde hørt om mig via Mariatjenesten og ville gerne tale med mig. De har en opgave i socialmedicin. Vi fik en snak og aftalte, at de 12 studerende og jeg skulle mødes på tirsdag oppe i Brugerforeningen kl. 9. Så ville de få en utraditionel undervisning i og af en fremtidig patientkategori.

25.05.98

I dag fjernede jeg de henved 100 suturer fordelt over hele kroppen på den unge mand fra forleden dag, - det kunne jeg lige så godt. Han gad ikke gå til sin læge. Samme læge mente ikke, der var nogen grund til psykologhjælp, så vi tog hele historien én gang mere. Han måtte fortælle om detaljerne, angsten og smerterne. - Han tog lang tid.

- Endnu én skal ha' fjernet suturer - blot 5.

- M. med skinnebessåret. Hun har det ikke alt for godt i øjeblikket. Er begyndt af fixe hyppigere.

- "Hjemløsefødder" får vask og creme. Det hjælper lidt, men her er der behov for meget mere.

26.05.98

- Starter i Brugerforeningen med 12 lægestuderende, der nok får lidt at tænke på.
- På pladsen igen.
- S. med store skinnebessår på begge ben. Han tager lang tid.
- Ældre alkoholiker med diabetes - fæle sår på begge underben. Vask, pleje og forbinding.

27.05.98

Brugerne kan, når kirken er åben, hente rent vand i våbenhuset. Vandet er nødvendigt for at kunne forberede et fix. - Men når kirken er lukket, er der intet vand. Så deler man eller tager vand fra efterladte plastbægre. Ofte har andre før dem lige skyllet deres brugte værktøj i samme bægre. Derfor er disse efterladte bægre inficerede med bl.a. hepatitisvirus. Dette er en af grundene til, at hepatitis stadig spreder sig, trods det at der anvendes rent værktøj. Adgang til rent vand 24 timer i døgnet er et "must".

Dem, der går rundt og sælger værktøj, må undervises i også at have en flaske med rent vand i deres varesortiment og således være med til at forebygge. Jeg vil begynde at inddrage både pusherne og værktøjssælgerne mere i det forebyggende arbejde.

28.05.98

Jeg har aftalt med SAAG, at jeg sommeren over - pga. ferie blandt sygeplejerskerne på Forchhammersvej - skal arbejde inde i udleveringen. Da jeg nødt vil slippe kirkepladsen, ender det med, at vi bliver enige om en ordning, der lyder således: - Fra morgen til midt på dagen er jeg på Forchhammersvej. Så tager jeg ind på Maria Kirkeplads. Om aftenen eller i weekends kan jeg så trille piller. Dog er der brug for mig i udleveringen hele fredagen. Denne ordning giver mig noget ferie på et senere tidspunkt.

Jeg er spændt på, hvordan brugerne på Forchhammersvej vil reagere, når jeg nu skal være begge steder. Vil de fortsat ha' den samme tillid til mig, som vi har opbygget gennem de sidste måneder? Hvordan vil jeg selv opleve "skranken" og de krav og forventninger "institutionen" stiller til mig? Jeg er også blevet en anden sygeplejerske, end den jeg var før. Hvordan vil mine kolleger synes om det? Jeg føler mig en anelse akavet.

- 2.-6. juni er jeg til Harm Reduction-konference i Utrecht i Holland. - Her hører og ser jeg mange spændende ting. Får etableret kontakter, der er ganske brugbare og nyder godt af hyggeligt samvær.

- Jeg har fået øget min indsigt i europæisk narkopolitik og indser, at vi i Danmark på mange områder er ganske godt med, men der foregår ting rundt om i verden, der er modige og derfor gode. - For i denne branche må man være modig. En spade er en spade. Vi må se på virkeligheden, som den er, fortælle hvad vi ser og turde handle, - og selv om vi eventuelt brænder nogle broer bag os eller støder andre på manchetterne. Det slog mig, at Danmark ikke bidrog med ét eneste indslag. Det er for ringe. Havde jeg haft den mindste mistanke om det forinden plus lidt mere indsigt i konferencemetodik, ville jeg ha' elsket at stå på scenen og fortalt om både Forchhammersvej (som er aldeles unik) og om mit arbejde på Maria Kirkeplads. Jeg håber sandelig, jeg kan deltage i den næste Harm Reduction-konference. Så ska' jeg nok tage

nogle danske vinkler med op på podiet. Vi kan noget i Danmark, og det skylder vi at fortælle de andre.

08.06.98

- 2 skinnebessår.
- Næseblod.
- Mand fik foden kørt over, så den brækkede - ambulance.
- Mand med fixeskader efter Ketogan.

09.06.98

Møde på Forchhammersvej med sygeplejersker fra diverse distriktscentre.

Jeg kom med et oplæg om mit arbejde på Maria Kirkeplads. Jeg har også deres klienter derinde, og uden at angive nogen kunne vi få en snak om problemerne i forbindelse med det at have et sidemisbrug, man er nødt til at holde hemmeligt for sit center.

10.06.98

- Ung pige med voldsom lungebetændelse - indlægges øjeblikkeligt.

- Ung mand havde fået en saks i tindingen.

- Møde i Mariakirken mellem på den ene side kirkens folk, biskop, provst, præster og lignende - på den anden side ordensmagts folk med politidirektøren, kommissærer, detektiver og lignende. - Resultatet blev dette nedslående, at politiet nu må patruljere inde i våbenhuset i Mariakirken. Her har stofmisbrugerne hidtil haft en slags helle med egen justits. Ved vold, trusler eller handel ville kirken blive lukket for resten af dagen. Da brugerne nød at have dette lille refugium med varme og kaffe og en god snak, holdt de selv disse få regler ganske effektivt. - Politiet tager et ansvarsområde fra brugerne - dårlig pædagogik!

11.06.98

- Ung fyr med fixeskader - Ketogan.

- En ung mand havde stadig sin venflon siddende efter drop på hospitalet. Den fik jeg lov til at fjerne.

12.06.98

Hele dagen på Forchhammersvej.

Uge 25 holder Mariatjenesten lukket og tager de brugere, der har lyst, med på en ferietur. - Jeg er fuld tid på Forchhammersvej.

Uge 26 og 27

- Jeg har sommerferie.

06.07.98

Ferien er slut. Den var dejlig, men arbejde er også godt.

Der er endelig kommet gang i "Enghavens" gadeteam. Klædt i orange og med rygsække, der bugner af rent og gratis værktøj, færdes folk fra Brugerforeningen nu i miljøet. Vi er samarbejdspartnere, og det er dejligt.

Deres primære opgave er at motivere folk til at gå i behandling. Via Lars Steinov kunne det tænkes, at vejen fra gaden og ind i varmen på et center ikke ville blive den ørkenvandring, det ellers ofte er. Ugers ventetid - måske måneder - kan være det normale. Udenfor Københavns Kommune er det ren katastrofe.

Jeg ordner diverse småskrammer, men ellers er dagen kun til snak og samvær på pladsen og inde i kirken. Der er sket mangt og meget de sidste par uger, og det synes folk, jeg skal ha' at vide.

07.07.98

S. med sine store skinnebessår. Hans liv er gået i hårdknude. Politiet jager ham. Han har ikke betalt husleje i flere måneder, og der er hverken lys eller gas nu. Det er kun et spørgsmål om kort tid, før han er boligløs. S. hører ikke til hverken ambulatorium eller center, men kommer hver 14. dag hos sin egen læge, hvor han får recepter til Nitrazepam og Lexotan. Han modtager ikke Metadon. Så han hekser til den daglige heroin. Han har fået sine sår pga. et heftigt Ketoganmisbrug gennem flere år. Han bruger stadig Ketogan. - Endda rigtig mange. Han "dytter" dem dog ikke længere, men den typisk langsomme og vrøvlende stemmeføring, de nedadvendte mundvige, den sære gummiagtige ansigtshud, kropsholdningen (såkaldte "skidestilling") og stive gang er ikke til at tage fejl af. I dag er han bekymret. Han har snydt sin læge, og hun har fundet ud af det. Det var sådan set lægen, der begik en fejl, som han ikke kunne lade være med at udnytte. "Jeg er narkoman", jamrer han. Nu har lægen smidt ham ud, og han mangler sine benzodiazepiner. Hans skinnebessår mangler penicillin. Sort/grøn og ilde lugtende materie flyder. Vi taler længe om situationen. Han er ikke klar til at komme på et center endnu. Så jeg ringer til lægen. Forklarer og forklarer, indtil det lykkes, og S. kan hente sine recepter allerede i dag og er igen inde i varmen hos den tilgivende læge. Jeg sætter S. i kontakt med de "orange". På lidt længere sigt kan det tænkes, at de kan få held til at hjælpe ham ind i et af centrene.

- Ældre mand med store sår på benene.

- Ung kvinde, - jeg kender hende vældig godt, - med fejlfix på overarmen. Lang samtale om livet på gaden. Hun er på vej mod noget nyt. Hun vil ændre på sin livssituation. Begavet pige. Jeg fornemmer, en ændring er på vej.

08.07.98

- Mand med store sår på benene. Der vaskes og cremes, salves og forbindes.

- Mand med sår bag ørerne. Han kradser, har brug for at snakke.

- Iransk flygtning med depression. Lang samtale. Det er sjældent med besøg fra andre kulturer. Han har det svært med at være her, aldrig at kunne komme hjem, at være misbruger og ikke kunne overskue noget som helst. Han rangerer lavest af de laveste. Psykisk syg stofmisbruger fra "de fremmede lande".

- Samtale med kvinde om hiv-sygdommen og smitteveje.

09.07.98

Stille dag - kun småskrammer.

10.07.98

- På Forchhammersvej hele dagen.
- Min datter kommer hjem fra Amerika. Hun har været væk et helt år. Jeg er helt på toppen.

13.07.98

- Gammel mand med store skinnebessår. Alkoholiker.
- Endnu et par ben med utallige fixeskader.
- En hånd, der ved et slagsmål var blevet skåret på kryds og tværs. Suturene skulle fjernes, men der var flere betændte områder. Sendt til lægen.

14., 15. og 16.07.98 var stille dage.

17.07.98

Hele dagen på Forchhammersvej.

20.07.98

- Manden fra forleden med sår på hånden. Er nu i penicillinbehandling, men trænger til en ren forbindelse.
- Ung pige med miserable arme og hænder. Vask og forbindelse.
- Samtale med ung mand omkring i.v.-misbrug, og hvordan han kan undgå skader.

21.07.98

- Igen sår op og ned af armene.
- Ung pige med opsvulmede fødder. Hjemløs, prostitueret og trist. Vi taler længe sammen, mens jeg bader hendes fødder og giver dem lidt massage.
- En såret hånd forbindes.
- Så er der igen mangel på rent værktøj på Maria Kirkeplads. Jeg deler ud af mit lager, som Kim fra Københavns Brandvæsen har forsynet mig med. Foruden de almindelige sæt, har jeg 20 ml's pumper og blå nåle i to længder. Kun hvis der ikke er folk på pladsen med værktøj til salg, kommer jeg ud med mit lager. Der er jo som regel en flok, der lever af at sælge.
- Jeg kender ham vældig godt. Yngre mand med et stort alkoholforbrug. Vi har haft mange gode samtaler. Jeg har tit lappet de sår og skrammer, han med jævne mellemrum får pådraget sig i branderterne. - I dag kommer han med et kæmpestort blå mærke hen over lænden og sår og mærker i ansigtet. Han har fået et ordentligt lag tæsk af to unge "nazityper", der ikke brød sig om hans "friske" bemærkninger. Han er god som dagen er lang, fuld af humor, men var i går desværre for fuld til at overskue konsekvenserne af sine handlinger. En dristig joke udviklede sig frem til, at han tog sit livs første fix. Nu var han her hos mig, ulykkelig over hvad der var sket, over hvad han havde gjort og bange for, at han muligvis nu måske også var blevet smittet med de "grimme sygdomme". Jeg trøstede og rensede sår. Vi talte længe sammen.

22.07.98

S. med sine store skinnebessår. Han er i højt humør. Inde i varmen hos sin læge igen. Bor hos en ven, som han også samarbejder med omkring lidt heroinhandel, så i dag føler han sig bedre fit for fight i forhold til sidst, vi sås. Han er en sød fyr, passer vores aftaler og nyder min behandling af hans ben. Under seancen opstår der en "Harry og kammertjener"-scene. Han får cognac til kaffen, fed cigar, og imens han læser "børsnoteringerne", bliver hans ben vasket, plejet og forbundet. Vi griner og hygger os. Jeg skriver brev til hans læge med forslag om medicinsk salve.

- Forbinding af hånd, der er såret.

- Runder på pladsen med spritservietter, gode råd og vejledninger. Folk er venlige og imødekommende og glade for opmærksomheden.

23.07.98 Jeg har en fridag sammen med ungerne. Vi går i Tivoli. - Skøn dag.

24.07.98

Hele dagen på Forchhammersvej.

27.07.98

G. kommer ind til mig. Han er fuld af sår og hudafskrabninger i ansigtet og på hænderne. Han fortæller mig historien. - Han havde siddet i fængsel i nogle måneder og var blevet løsladt op til weekenden. Friheden skulle fejres, så første stop var Maria Kirkeplads, hvor han købte en pakke "dope". Denne bag pissoiret tilberedte han sit fix, og som den erfarne og intelligente fyr, han er, tager han kun halvdelen af det, han før fængselsopholdet plejede at bruge. Men ak - stofferne på det illegale marked er altid af ukendt kvalitet og styrke, og på trods af at han var klar over dette, samt bevidst om at hans organismes nedsatte tolerans krævede forsigtighed, fik han en OD. På suset gik han i sort. Han faldt forover og hamrede hovedet ind i pissoiret. Ansigtet skrabede ned af den ru overflade for til sidst at klaske ned i den hårde asfalt. Der lå han så med nålen dinglende i armen og sit blodige ansigt søbende i den evindelige urinpøl. En fra Mariatjenesten havde overværet seansen og fik hurtigt tilkaldt lægeambulancen, som gav ham modgift.

G. var stadig meget rystet over episoden fra i fredags. Imens jeg rensede de mange betændte sår, talte vi om begrebet "pausedødsfald". Han havde været heldig - første "dyt" efter en længerevarende pause var kloget nok i et offentligt regi, hvor der var mennesker, der kunne tage affære, hvis det skulle blive nødvendigt. Det sørgelige i denne sammenhæng er de fysiske rammer. Snavset og dette nedværdigende at være til skue for uvedkommende. At G. er hjemløs, var i dette tilfælde held i uheld.

Alt for mange dør en "pausedød", fordi de sidder alene med det første "dyt". Jeg råder brugerne til at sørge for trykke rammer i den slags situationer, og hvis de ikke har andre muligheder, så må de komme ned på pladsen. Jeg råder myndighederne til at få etableret fixerum med ordnede forhold.

28., 29. og 30.07.98

var stille dage med opfølgende pleje af mine faste kunder og deres sår og skader. - Den lø-

bende undervisning med spritservietter, små klap på skuldrene og en "krammer", hvis der er behov for det.

31.07.98

Hele dagen på Forchhammersvej. Oprindeligt var det sådan, at jeg skulle på Maria Kirkeplads hver dag efter at ha' arbejdet i udleveringen på Forchhammersvej om formiddagen. Men fredagene er så krævende, at man har bedt mig om at hjælpe til med at afvikle hele dagsprogrammet.

Der bliver trillet piller i weekenden.

03.08.98

Det har lige været "den 1." i måneden, hvilket betyder pengedag, hvilket igen betyder scene-skift. Pusherne holder fri. De har penge, de har stof, så de bliver hjemme nogle dage.

Få dage hver måned uden stress og angst for at blive snuppet af politiet.

Der er dog stadig stress på selve pladsen. De brugere, der ikke har en fast "connection", men må købe deres små pakker - en ad gangen dag efter dag - hænger mere eller mindre syge rundt omkring i området. Her er mange - måske 25-30 personer. De venter. I begyndelsen er stemningen som et langt tilbageholdt åndedrag. Men pulsen stiger, og som tiden går, begynder nervøsiteten at brede sig. Øjne, der flakker og hele tiden spejder op og ned af gaden. En nærtagenhed, der tager til. Tyndslidt tålmodighed bliver til beske bemærkninger, og man gør klogt i at æde sin nedtur i enerummet mellem skuldrene godt op om ørerne.

Hver gang en ny kommer til, bliver han straks tiltalt med hektiske mumlelyde. "Har du ..., ved du ..., kan du ..."?

Men ak - hovederne falder igen ned mellem skulderbladene. - Og der går lang tid. Så pludselig sker der noget. - En kending kommer spankulerende med en helt anderledes kropsholdning. Tydeligt i kemisk balance og fuld af ro og overskud. - De summer som fluer omkring ham. Han nyder at kunne demonstrere overfor de "flade junkier", at han har kontrol. Hovmodigt udvælger han rækkefølgen af sine kunder samt prisen på varen. Han har tid nok. Han gør dem bare en tjeneste, havde faktisk ellers haft andre planer. Han bliver klappet på skuldrene og strøget med hårene. Det er nu, han kan få hævn for tidligere tiders nederlag. Det er nu, han kan nyde magtens sødme. For en kort stund vælger han at glemme dem, der ejer ham, som ejes af dem, som ejes af dem osv.

Det er forrykt, at vi overlader kontrollen med stofferne til de kriminelle organisationer.

- 30-årig kvinde med flere fixeskader på armen.

- Psykisk syg mand på speed og Ketogan.

- Mit lille "abebarn" har igen stået i vejen for en knytnæve i ansigtet.

- R. har fået karantæne fra Frederiksberg Kommunes Rådgivnings Center. Oplever det som dybt uretfærdigt. Er sat i tvungen Metadonnedtrapning. - 5 mg om dagen indtil 0. Kan komme ind i varmen om en måned og få fuld dosis igen. Han har ikke forstået sin straf og bliver afvist, hver gang han ringer for at få en forklaring. Han har svært ved at formulere sig, og jeg prøver at få rede på sagerne. Inddrager "de orange" i sagen. R. knalder ud på "råhypnoler", han er desperat.

Det er forrykt, at vi overlader kontrollen med metadonen til de Nej nej, det sagde jeg ikke, men det er noget rod altsammen.

04.08.98

- Ung fyr med sår i ansigtet.
- En mand med brækkede fingre - sendes på skadestuen.
- Samtaler med folk på gaden.
- Besøg af Kim . De mangler et sted, hvor de kan bringe OD'erne hen efter genoplivningerne. Det er utilfredsstillende for Københavns Brandvæsens lægeambulance at efterlade "ofrene" uden tilbud om omsorg ovenpå en så barsk hændelse. Ikke nok med at man kan dø helt alene. Man ska' sgu også "leve" helt alene.

"Dyppen" kunne være et bud på det sted, ambulancerne kunne køre et sådant menneske hen.

05.08.98

- Lang samtale med en ung pige, hvis bror for nylig er død af en OD. Han havde haft en kort karriere som misbruger - under 1 år.
- Mand med sår på øret.
- Udlevering af rent værktøj og undervisning på pladsen.

06.08.98

Skrammer og samtaler.

07.08.98

På Forchhammersvej hele dagen.

10. og 11.08.98

- Stille dage med opfølgning og pleje af de faste kunder.

12.08.98

- Hele dagen på Forchhammersvej, da Thomas om eftermiddagen underviste i LAAM.

13.08.98

- Følge en klient til gynækolog.
- Rense og forbinde hånd. Han havde stukket hånden ind gennem en glastrude, så jeg måtte fjerne glassplinterne.
- Ung mand med mange sår på hænderne - fixeskader.
- Ung kvinde med bylder op og ned af armene. Undervisning i fixeteknik.

- Ung mand med frygtelige arme. Hjemløs og beskidt. Vask, pleje og forbindelse. Henvisning til de orange.

- Endnu en hjemløs med miserable fødder. Fodsvamp er en hyppig følge af hjemløshed. De trasker i døgndrift rundt i det samme par gummisko.

14.08.98

I dag lagde Ambulatoriet Enghaven hus til det første møde i foreningen "Enghavens Opsøgende Forum". Det er meningen, at alle os, der arbejder med udsatte grupper på Vesterbro, skal kende hinanden, bruge hinanden og hermed forhåbentlig forbedre indsatsen. I dette forum kan vi formidle vores viden, dele af vore erfaringer og nedbryde barrierer, hvis der er nogle sådanne.

"Projekt Udenfor" vil komme med et oplæg over temaet "Hvad er opsøgende arbejde" ved næste møde engang i november.

17.08.98

- S. med sine store skinnebessår.

- A. er alkoholiker og har nogle grimme sår på benene. Han er hjemløs. Sover i lystbåde i Svanemøllehavnen. Han hører til i Kolding.

Jeg planlægger en sårplejestrategi.

18.08.98

A. kommer igen i dag. Han virker samarbejdsvillig. Jeg kan følge min plan. Han holder lidt igen med øllerne - (oppe på omkring 50 dagligt). Det er udfordrende at finde på løsningen til en hjemløs. Hvor, hvordan og hvornår kan han aflaste sine ben midt i København. Hvilken krog, bænk, båd osv.?! - Jeg får en idé. - Hvorfor ikke etablere en husbåd nede i en af vore kanaler. Indrette den med sengepladser og køjer. De hjemløse er en slags pirater alligevel. Den kunne hedde "Vuggen".

19.08.98

Stille og rolig dag.

20.08.98

- Aids-syg med fixeskader på begge ben.

- Samtaler og undervisning.

- Besøg fra Forchhammersvej.

- Kim kommer med nogle folk fra Gadeteamet i Århus. De er interesserede i at starte med noget sygepleje på gadeplan derovre.

21.08.98

På Forchhammersvej.

Så er der bryllup. - Helle og Gerner skal giftes. Det blev en dejlig dag og aften, og der var dem, der kneb en tåre.

24.08.98

Jeg er kommet med i Narkotikarådets Skadereduktionsgruppe. I dag var der så møde inde i Socialministeriet på Holmens Kanal. Forinden var jeg blevet bedt om at sende et skriftligt oplæg omkring min opfattelse af effekten af politiets handlinger på Maria Kirkeplads. Dette oplæg blev diskuteret. Ikke alle var glade for at læse det, jeg havde skrevet, og man mente ikke, at selve "rådet" ville kunne acceptere det skrevne som værende en fælles holdning. Det forhindrer dog ikke, at jeg som enkeltperson kan offentliggøre mit indlæg.

Vi er i gang med at udfærdige et katalog, der skal indeholde eksempler på, hvilke tilbud til misbrugerne der for tiden eksisterer i Danmark. Det er så meningen, at borgmestre rundt omkring i landet kan blive inspireret og forsøge sig med lignende tilbud i de respektive kommuner.

Det blev besluttet, at når dette katalog er færdigt, vil vi arbejde videre med begrebet "skadereduktion" og i den sammenhæng tage fat på "virkeligheden". - Herunder mit indlæg. - Hvert medlem medbringer 3 problemformuleringer til mødet den 20. oktober.

25.08.98

- Ung kvinde med store, væskende sår på benene. Pleje og forbindelse og henvisning til læge.

- Betændt storetå.

- Fixeskade på armen.

- A. får plejet sine ben.

26. og 27.08.98

Stille dage på pladsen.

28.08.98

Hele dagen på Forchhammersvej.

31.08.98

- B-vitamininjektion til en medarbejder i kirken.

- A.'s bensår bliver plejet. Der er tydelig fremgang og bedring. "Jeg ta'r først tilbage til Kolding, når benene er fine", si'r han.

- S. med skinnebessårene. Han samarbejder også rigtig godt. Sammen med hans læge er vi blevet enige om at smøre lidt med Betnovat på huden omkring sårene. Hermed udvides behandlingsregimet.

- Han kommer ind til mig. Kan næsten ikke slæbe sig afsted. Falder omkuld på stolen. "Charlotte, hvad er der galt med mig"? Han er knaldgul på huden og i øjnene. Smittet med hepatitis. Formodentlig er det hepatitis B, men vi må ha' fat på lægen. Der skal tages blodprøver for hiv og hepatitis B og C. Han er hjemløs, men kan bo hos nogle bekendte på deres sofa. Jeg får fat på disse mennesker. Underviser dem alle i, hvordan de skal passe på sig selv og hinanden. Høj hygiejne, nul alkohol og megen hvile. Egentlig ville han være godt tjent med at blive indlagt, men for nogle er dette ikke noget, man gør, før man står på gravens rand. - Og der er et

stykke vej endnu.

Ak ja - så blev han altså smittet med det skidt. Det første og eneste "dyt" - indtil videre.

- Heidi er en pige på 27 år. Hun bor i 2 plastikposer. Skeler på det ene øje. Mangler stort set alle sine tænder. Er tynd og snavset. Sidder på den bare asfalt, skubber det blodige skjortearme op mod skulderen og blotlægger et stort og dybt sår på sin underarm. Hun hedder Heidi-hul-i-arm. Hun fixer i såret. Stikker nålen ind igen og igen. Lader nålen køre rundt i sårkanten og stikker igen. Der ligger pumper med blodrester foran hende på jorden. Hun skyder slatterne ned i et snavset bæger og suger det hele op igen i én pumpe. Så pumper hun det ind i sin krop. Hun tager hele tiden blodudtræk, trækker stemplet ud og ind. Når hun taler med nogen, lader hun bare nål og pumpe hænge skødesløst i det blodige kød. Jeg får kvalme, men vi taler sammen alligevel.

De er kommet fra Brugerforeningen. De har videokamera med, og Heidi bliver filmet og interviewet. Hun vil gerne medvirke og offentliggøres, hvis det kan være til gavn for nogen. Andre kommer til, smider deres bukser og viser ar, bylder og blodigt kød frem for fotografen.

Heidi skyder "snowball". I timevis sidder hun dagligt og stikker i sit sår. Hun er meget svær at nå.

Brugerforeningen forsøger at få hende overtalt til at tage med dem hjem på Nørrebrogade. De har besluttet, at hun skal ha' bad, rent tøj og mad. De prøver at overbevise hende om, at jeg skal pleje hendes arm.

"Ja-ja", siger Heidi, men gør alligevel kun, hvad hun selv vil - nemlig stikke og stikke.

Hendes personlighed taget i betragtning siger mig, at der kommer til at gå en rum tid, før hun kommer op til overfladen og går i behandling, men det er fint, at Brugerforeningen skubber lidt til hende. Det skal gøres med "gefühl". Hun bliver let irriteret, og vi kan let komme til at "skræmme" hende i den forkerte retning.

- Jeg er inviteret med til aftenmøde i kirken. Jeg holder foredrag omkring hepatitis B og C. Mariatjenesten har længe ønsket at vide mere om disse sygdomme og deres smitteveje. Vi bliver enige om, at når vi udleverer rent vand til fix, skal det fremover være i de små bægre frem for de store. Vi forestiller os, at det vil betyde, at folk vil holde op med at dele vandet med hinanden, når de hver især kun får en mængde, der svarer til et fix.

- Mariatjenesten mangler medarbejdere. Underbemanding kan betyde lukkede døre for brugerne. Hvordan kan vi skaffe folk?

1., 2. og 03.09.98

er dage, som går med opfølgning og pleje af alle og enhver, som har behov. Der er en lind strøm. Intet usædvanligt - indtil ...

... vi har "dræberheroin" på gaden. Så snart det rygtes, kommer der et opslag op på kirkedøren. Uro'erne kommer også forbi og advarer. Ambulancesirenerne høres tit. Først i den ene retning, så i den anden. Vi er på mærkerne og holder øje med pladsen og dens brugere. - Og ganske rigtigt. F. får en OD. Vi ringer øjeblikkeligt, og de er hurtigt fremme. F. får sin modgift og vågner op til dåd igen.

"Dræberheroin" er ren heroin. Den er ikke "cuttet" op. Det tyder på, at det er nogle amatører, der er på gaden. Brugere på pladsen er meget interesserede i at få fat på dem, der sælger denne vare. Ikke for at skælde ud - nej tværtimod vil de gerne købe denne gode "dope", dele den op og måske få 2-3 dyt til et dyts pris. I løbet af dagen blev der registreret 7 OD-tilfælde, og 2 mennesker døde.

04.09.98

Seks sygeplejestuderende fra Diakonissestiftelsens sygeplejeskole kom til Forchhammersvej for at lære noget om mit arbejde. De fik et par timers undervisning. De havde også været på nogle distriktscentre - Indre og Vestre. Det er interessant, men også nedslående at få at vide, at mine kolleger på de andre centre faktisk omtaler deres kunder temmelig nedværdigende. Det fortalte de studerende mig. Du omtaler stofmisbrugerne helt anderledes, end vi hidtil har hørt. På Indre og Vestre hørte vi kun om, hvor forfærdeligt besværlige de er, og at man aldrig kunne stole på en misbruger. Ellers havde undervisningen handlet om Metadonpumper, urinprøver, kontrol og atter kontrol.

Hvor er det synd. Stofmisbrug er et uhyre spændende sygeplejefagligt område. Det er måske et af de mest komplicerede sygeplejespecialer, der findes, men til gengæld også så udfordrende, at man aldrig keder sig. Det bliver en livsstil. Der er fuld fart på, og man må holde tungen lige i munden. Jeg har det ligesom en kinesisk tallerkenartist. En efter en sætter jeg en tallerken til at rotere på en lang bambuskæp. Når jeg har sat 7 i gang, må jeg lige gi' de første et par sving, før jeg sætter nr. 8 og 9 i gang og så hen til nr. 3 og 4 og så fremdeles. Kunsten er at vide lige præcis, hvor mange bambuskæppe med roterende tallerkener, jeg kan holde i balance. Forchhammersvej må formulere og etablere et kursusforløb for sygeplejersker, der skal vide noget om arbejdet med misbrugsspecialt. Vores løn indeholder allerede et tillæg. - Hvad retfærdiggør dette tillæg?

- Der var bisættelse i Mariakirken. Våbenhuset var derfor lukket indtil kl. 13. Vi opholdt os på pladsen, og stemningen var tung og dystert. Han var død af stafylokokker på hjerteklapperne. Midt i 20'erne er ingen alder. Alle bliver påvirket på sådan en dag, og mange har brug for en lille snak. - Samtidig er der de faste gøremål med småskrammer og skinnensår osv.

- Mange besøg fra Forchhammersvej. De er trygge ved mig. Vejret er smukt, og politiet holder tilsyneladende fyraften. Her er mange mennesker. De sidder eller står i små grupper og snakker og fyrer "fede". Her er måske en 75 stykker. Denne plads er deres plads.

07.09.98

LO har indkaldt til konference om narkotikapolitikken. Jeg og Dorte fra pensionatet repræsenterer Forchhammersvej.

Nu er narkomaner blevet interessante, da arbejdsmarkedet begynder at mangle arbejdskraft, og overførselsindkomster samt førtidspensionen skal erstattes med deltidsjobs, skånejobs og lignende.

Hvad kan en "narkoman" egentlig? På Metadon? På heroin?

Der var et bredt spekter af talere, der blev afsluttet af borgmester Winnie Larsen Jensen, som klart gav udtryk for, at hun ikke efter i dag følte grund til at ændre sin hidtidige politik. Hun var på vej til budgetmøde - "supermarkedet", som hun sammenlignede det med. Den pose penge, hun medbragte til at gøre sine indkøb for, var ikke stor nok til, at hun kunne gå i deli-

katessen. Nej - før man køber luksus, må man købe brød og kartofler. Der var ikke penge til heroinforsøg og fixerum.

En del af partikammeraterne var ikke helt enige i hendes synspunkter, men enige i, at det havde været en spændende dag. Især vandt Jimmy Aagård fra Brugerforeningen stor sympati for sin flotte og ærlige præsentation af sit liv og for hans seriøse indslag i debatten.

08.09.98

- Opfølgende sårskift af skinnebessår.

- Diverse samtaler og småskrammer.

09.09.98

Karin har fri, og Lotte er syg, så jeg er i udleveringen på Forchammersvej.

- I Mariakirken lapper jeg en hånd, der har været smadret igennem en glasrude.

- Ordner 2 store skinnebessår.

- Plejer ung mand med utallige speedfniddersår i ansigtet.

- Samtaler med ung kvinde, hvis liv er i kaos.

- Hilser på gammel kending, der lige er blevet løsladt fra fængslet her til morgen.

- Underviser udendørs.

- Får besøg af Kim sammen med Gadeteamet fra Århus. Jeg giver dem materiale fra "Angel Projektet" i England. - De har en aftale med Lotte om at se Forchammersvej i morgen.

- Jeg slutter min dag med at trille piller.

10.09.98

Arbejder i udleveringen. Lotte er fortsat syg, så det bliver mig, der tegner og fortæller Gadeteamet fra Århus om Forchammersvej.

11.09.98

Der er stadig brug for mig i udleveringen.

Kl. 14 er der fremstilling af diverse nye forskningsresultater på Seruminstituttets samfundsmedicinske afsnit. Problemområdet var meget relevant. Hiv og hepatitis B og C samt tuberkulose.

Problemstilling og fremtidige opgaver

75% af de københavnske stofmisbrugere er smittet med hepatitis C. 10% af dem hævder, at de aldrig har haft en nål i armen.

Hvordan er de 10% blevet smittet? - og - Hvordan forhindrer vi de resterende 25% i at blive smittet?

Sygdommen tuberkulose findes i Danmark i de befolkningslag, der har det uslest. Det er samtidig også disse mennesker, der har sværest ved at passe den nødvendige medicin. Hvordan kan vi bedre mulighederne for, at disse mennesker passer deres medicinering? Vi skal huske på, at der lige syd for grænsen findes resistente TB-bakteriestammer.

- En ide kunne være, at jeg på Maria Kirkeplads og Preben Brandt i sit "Projekt Udenfor" kunne inddrages som kontaktpersoner i miljøet. Vi kunne evt. stå for den daglige udlevering af TB-medicin.

- En slags ferie venter forude.

13.09.98

Det er søndag aften i kirken. Jeg har en aftale med S. omkring skift af hans skinnebessår. Jeg er væk hele næste uge, og jeg har desværre ingen afløser, men en god forbindelse kan holde en uge.

14., 15. og 16.09.98

På studietur til Amsterdam med Narkotikarådets skadereduktionsgruppe.

Hollænderne havde sammensat et fabelagtigt program. Der var meget, vi skulle nå, men vi fik indblik i hollandsk narkopolitik og -behandling helt fra sundhedsministerielt plan gennem alle niveauer og ned til Gangerforeningen. Meget kompetente folk præsenterede os for deres problemstillinger, løsningsforslag og hidtidige resultater. Det gjorde et stort indtryk på mig, hvorledes den hollandske regering smidigt tacklede de internationale konventioner, og hvorledes de ligeledes forventer, at folket også udviser fleksibilitet, omtanke og tolerance. Det er et begavet folk. De er stolte af den førte narkopolitik. Er indstillet på, at et samfund ikke er en statisk størrelse, men derimod i konstant bevægelse og udvikling. De har mod på forsøg og alternative tiltag. Selv politiet havde denne indstilling.

Jeg har lært, at vi er nødt til at samarbejde med politiet. Eller rettere - få politiet til at arbejde for os.

Jeg har også set de fysiske rammer omkring deres nystartede heroïnforsøg. For ikke at forsøgene skal blive kritiseret efterdags, minder "settingen" om rotteforsøg anno 1950'erne, men udtalelser fra to brugere overbeviste mig om, at det godt kunne gå hen og blive en succes. Den ene behøvede ikke mere at stjæle penge fra sin bror. Den anden havde for første gang i sit lange misbrugsliv fået tid til at hjælpe sin gamle mor med rengøring og indkøb. Dette er enorme resultater taget i betragtning af, at de udvalgte til forsøget er hentet blandt de absolut vanskeligste at integrere i det behandlingssystem.

Vi var 12 mennesker afsted på tur, og det var hyggeligt.

17.09.98

Feriedag.

18.09.98

Til konference i Nycomed Danmark i Trekroner.

Foreningen "Addiktiv Medicin" afholdt deres første symposium med titlen "Ny viden i misbrugsbehandling".

Foreningens mål er at etablere en faglig og videnskabelig platform for kolleger fra de involverede specialer - fx almen medicin, samfundsmedicin og psykiatri.

Vi fik således i dag ny viden omkring dels opioider og receptorer og dels omkring comorbiditet ved stofmisbrug. Ligeledes fik vi adresser til Internettet.

21.09.98

D. er en ung pige med et heftigt misbrug. Hun er svær at nå, da hun samtidig er psykisk syg. I dag lå hun på en af bænkerne inde i kirken. Hun græd og jamrede i søvne, mens søster Merete sad ved hendes side. - Der var et par store skinnebessår.

- Ung mand med et meget stort og grimt sår på foden samt sår på siden af brystkassen.

- Den nysmittede hepatitis B kommer for at tale. Han har fået det lidt bedre, men desværre har han taget et par "cokefix".

Vi taler om, hvor dumt et er, hvis han bliver afhængig af flere stoffer og dårlige vaner. Han har rigeligt med problemer pga. alkoholen. Han har en 13-årig søn, som det er værd at kæmpe for. Vi aftaler, at han kigger forbi mig hver dag, så vi måske i fællesskab kan finde en vej fremad for ham, der er bedre, end den han træder i øjeblikket. Han har en god forbindelse til Kriminalforsorgen. Jeg vil forsøge mig med lidt samarbejde. Hepatitis gør et menneske så træt, at kokain er som en opkvikkende medicin. Der kommer lidt liv i kludene, trods det kun varer kort.

- Ung mand med mange løse tænder. Henvises til tandlæge.

Der er en frygtelig tandstatus blandt brugerne. Her kunne også godt være plads til en tandlæge på gadeplan.

- Ung mand med seksuelle problemer. Han er hiv-smittet, men det er hans unge kæreste ikke. Så han er meget bekymret og befinder sig i et dilemma, da hun ikke tager problemet alvorligt nok. Indimellem har de ubeskyttet sex. Hun ligesom "snyder" ham, og han bliver derved forført og fortryder bitterligt bagefter, at han ikke kunne modstå. Han oplever, det er hans ansvar, hvis hun bliver smittet. Vi taler længe sammen. Bliver enige om at tale sammen tit, og at jeg nok hellere også må mødes med den unge pige.

- Samtale med G., der er hjemløs og altid meget snavset. Han er snart moden til en behandlingsplads.

- Der er mange stoffer på gaden i dag, og der bliver fixet livligt. Mange kommer ind for at vaske deres blodige arme og kroppe.

22.09.98

Samtale med SAAG om fremtiden.

Undervisning og orientering af sygeplejersker fra Odense. - De fik noget at tænke over.

23.09.98

Chefen Henrik Hartmann på Betty Nansen Teatret har ringet til mig. De er i gang med at sætte et stykke af Lars Norén op - "Personkreds 3". En af skuespillerne havde i sin research fået fat

på min dagbog, og jeg blev nu betragtet som kultfigur på teatret. Han fortæller mig, at min dagbog er scenen, hvori Lars Norén har lagt dialogen. De vil gerne have lov til at bruge noget af min tekst i deres katalog og til noget undervisningsmateriale. - Det er fint med mig.

Jeg bliver inviteret ind på teatret og får et par fribilletter til premieren. Der er premiere den 10. oktober - halvanden uge før høringen omkring heroinforsøg i Folketinget. Det er god timing og kan bruges fornuftigt. Hvad med om pressen laver et portræt af mig omkring mit arbejde, hvori jeg kan drage paralleller mellem virkeligheden og Lars Noréns stykke. - Eller Betty Nansen Teatret fortæller pressen om, hvorledes deres stykke er en række sekvenser plukket ud af virkelighedens Maria Kirkeplads.

Stykket er 5 timer langt, mens virkeligheden er uendelig.

Alle ved godt, at virkeligheden findes, men ingen vil se på den. Nu kommer nogen altså til at betale dyre billetter for at se på den i det mindste i 5 timer. - Det er godt. - Teater kan noget - fastholde folk i en situation og give dem noget at spekulere over.

- Jeg glæder mig.

24.09.98

Lang samtale med mand med 3 adresser: Kælderen i Struenseegade nr. 17, fjerde toilet til højre for hovedindgangen på Hvidovre Hospital eller køkkentrappen Ægirsgade nr. 12.

- Igen en hjemløs. Vi kalder ham "manden med hatten og rygsækken".

- Kvinde med smerter i benene. Hun har voldsomme åreknuder, og lægger man fingrene på dem, kan man mærke en susende fornemmelse. Hun får med jævne mellemrum blodstyrninger fra knuderne i lysken. Jeg underviser i, hvordan hun kan bremse blødningerne, hvis de opstår igen, men henviser også til lægen, da jeg mener, det ser ret farligt ud.

- På gaden har jeg en samtale med Gert Arboe, der er ude at patruljere. Han er bekymret omkring tuberkulose. Forleden havde de fået fat på én, der netop havde denne sygdom. Jeg fortalte ham om det, jeg just havde lært på Statens Serum Institut den anden dag, og at jeg også var meget opmærksom omkring denne sygdom.

- Al slags politi dukkede op igen og igen dagen lang.

- S. fik skiftet sine skinnebessår.

- Den daglige snak med min "hepatitis B"-ven. Jeg gør, hvad jeg kan for at motivere ham til at søge på landet til et sted, der hører under Kriminalforsorgen. Han lytter.

- Fyr fra Forchhammersvej - brug for at tale om sine problemer. Ham ser jeg også hver dag. Han bruger mig til pingpong. I begyndelsen forventede han af mig, at jeg skulle fortælle ham, hvad han skulle gøre. Nu har han efterhånden vænnet sig til, at det gør jeg altså ikke, men jeg lytter gerne og stimulerer ham til at tænke som perler-på-snor-tanker. Det går helt fint for tiden.

- M. får sit skinnebessår skiftet.

25.09.98

SAAG vil gerne have flere klienter på Forchhammersvej.

S. er moden til behandling, - jeg giver ham en tid til på mandag. Han bliver utrolig glad. I

øvrigt skal han ind og ruske tremmer snart. Han er dybt afhængig af heroin og ikke hiv-smittet, så det er faktisk en god ide at få ham på Metadon nu. I fængslet er der, som bekendt, ikke adgang til rent værktøj.

- Majbritt har turet på "gaden" et par uger. Nu vil hun gerne hjem. Hun er flov og ked af, at Forchhammersvej måske har mistet tilliden til hende. Jeg forsikrer hende om, at sådan forholdet det sig ikke. Hun får lov til at ringe til Bruno for at høre, at det er rigtig nok, og at hun er savnet. Hun har mange smerter i sine fødder fra timelange vandringer. Jeg følger hende "hjem".

På pladsen igen.

A. har taget turen fra Kolding til København for at vise mig sine flotte ben. Alle sårene er lægte, og han har fået bolig i Kolding. Ydermere har han nu et "beskyttet arbejde". Han kløver brænde. Jeg blev utrolig glad og beæret over, at han kom og besøgte mig, men han ville sige mig tak og fortælle mig om sine fremskridt - "du ska' sgu også høre, når det går godt", sagde han. Vi fik en lang sludder, inden han drog afsted igen.

Opfølgende samtaler med mine faste kunder.

28.09.98

- Han er der igen i dag. Han blev løsladt i sidste uge, og siden har han hver dag været at finde her på pladsen. Han er ikke stofmisbruger, men sælger stof via sine piger, og imens sælger han værktøj. Han vil bestemme over pladsen, og der er had i hans øjne. Han kommer med hadefulde bemærkninger og truende adfærd - dels mod folk, han ikke kender, og dels mod andre, der også sælger værktøj, og især mod gadeteamet, der uddeler værktøjet gratis. Hele sidste uge har han holdt øje med mig. Jeg har ikke nærmet mig, dertil har han virket for truende. Jeg ville gerne se ham an lidt, (inderst inde måske også ønsket, at han bare forsvandt).

Den blå bus kører op langs pladsen, og folk, inklusive ham, trasker ind i kirken. Jeg bliver stående på trappestenen sammen med en af mine "gamle". Han er i færd med at fortælle mig om sine problemer med betændelse i knæleddene. Vi står fordybet i problemet, da fyren fra før truende stikker hovedet ud fra kirkeporten og øjeblikkeligt beordrer os ind i kirken med den begrundelse, at så længe vi står der, kører bussen ikke. "Så, så, så", siger jeg. Det skulle jeg aldrig ha' sagt. Han åbner døren helt. Med iskold stemme svarer han mig: "Du ska' ikke sige så, så, så til mig". Det risler mig koldt ned af nakken. Han er helt tydeligt tændt og uberegnelig. Men vrede blusser også op i mig, når jeg føler mig truet. Han skal ikke få mig, så jeg viger ikke en tomme og svarer med en sætning, der kan muliggøre, at ingen af os taber ansigt. "Jeg må godt være herude, ved du ikke, at jeg er sygeplejersken". Han stirrer på mig et split sekund og svarer: "Jeg er skide ligeglad med, hvem du er". Så går han ind og smækker porten efter sig.

Politibussen holder lige bag mig. Ham, jeg står sammen med, foreslår, at vi stille og roligt går en tur, så vi kan fortsætte vores samtale. Det gør vi så. Jeg kan mærke indeni, at episoden har påvirket mig, så jeg tapper min ledsager for nogle informationer. Tak skæbne - det er ikke småting, jeg får at vide. Manden er kendt stjernepsykopat. Ved en julefest i Mariakirken stak han en kniv i en mand, blot fordi denne havde hat på. Han er kendt for sin ekstremt voldelige adfærd og diagnosticeret psykopat. Alle er bange for ham. Han er dømt for at pille ved små

børn. Har siddet i frivillig isolation - og så videre. Hvorfor går han fri? Det er en anelse utrygt at ha' ham som fjende.

Arbejdet kalder, og jeg får ordnet et par skinnebenssår.

S. kommer og fortæller, hvor glad han er for, at han er kommet ind i varmen på Forchhammersvej.

T. er en jævnlig gæst - mange samtaler gennem flere måneder. Han har planer om at slutte sig til Fremmedlegionen. Han er gammel elitesoldat. Vi taler om en afdød, vi begge kendte. Jeg kendte ham herfra. T. kendte ham som sin absolut bedste ven. Vennens død, konen, der lige har forladt ham, og der er efter hans egen opfattelse ingen reel hjælp at hente i behandlingssystemet, så soldat i Sudan.

Jeg fortæller om episoden fra tidligere på dagen og om min utryghed i den forbindelse. Han giver mig sit telefonnummer. "Jeg er altid i nærheden, og du skal bare ringe, hvis du får problemer". "Tak", siger jeg, men tænker også - bare jeg ikke har gjort situationen værre.

Måske roder han sig nu ind i noget, og før jeg får set mig om, ender vi alle med at gå fra asken til ilden - uha.

På hjemvejen følges jeg med præsten Johan. Vi taler ligeledes om "psykopaten". Johan advarer mig på det bestemteste. Han er meget farlig. Alle er bange for manden. Han kender til i alt 5 onde mænd i tjenestens historie. Ham her er én af dem.

29.09.98

- Mand med grimt bensår.

- Mand med brandsår på armen.

- Kvinde med sår på halsen efter kvælningsforsøg.

- Lang snak med Heidi-hul-i-arm. Vi aftaler, at hun kan tage med mig til Forchhammersvej i morgen og blive indskrevet der. Hun er interesseret, så vi aftaler tid og sted.

- S. fik ordnet sine skinnebenssår. Han var så knokleskæv, at han praktisk talt sov gennem hele seansen. Da jeg var ved at lægge sidste hånd på værket, vågnede han op til dåd. "Jeg synes ikke, du masserede benene lige så meget, som du plejer". - "Åh din skøre skid. Hvad ved du om det? Du sov jo hele vejen", svarede jeg. "Sådan noget kan jeg bare mærke", sagde han. "Selv om jeg er hammerskæv, er jeg alligevel til stede". "Du har ret, jeg masserede ikke så længe, som jeg plejer, men det er heller ikke så inspirerende at pleje dig, når du ikke selv deltager aktivt. Næste gang må du vente med at æde dine ketoganer, til efter du har fået dine sår plejet. Det er meget mere hyggeligt". - Det synes S. var fair nok.

30.09.98

- Pleje af mand med brandsår.

- Sår på halsen.

- Min nysmittede hepatitisven og jeg fik en lang snak. Jeg talte pr. telefon med hans sagsbehandler fra Kriminalforsorgen. Han fixer coke og skal på landet hurtigt. Hun ville arbejde på sagen. Vi skal tales ved i morgen.

- N. er i fængsel og har været der flere måneder. I dag kom en fyr hen til mig med en hilsen fra N. Han kommer desværre nok til at sidde inde længe. Måske sku' jeg ta' nogle fængselsbesøg?

- Heidi-hul-i-arm brændte mig af. - Hun er ikke parat endnu, men der kommer en dag.

- Så blev P. busted af uroerne.

- Ung fyr fra Bornholm. På nedtrapning. Han havde fået lavet en stor tatovering på halsen, som smertede. Han fik en forbindelse og sendt tilbage til solskinsøen.

01.10.98

I dag lykkedes det at få sendt min hepatitisven på landet - et sted nær Struer. Han gav mig et kæmpeknus til farvel og lovede at sende et kort.

- Et par skinnebessår.

- Et brandsår blev plejet.

- Flere sår og skrammer.

- Så en fyr med "orm i øjet". "Se her - der er en", siger han og krænger øjenlåget tilbage. "Jeg kan altså ikke se nogen orm". "Her - se nu - der - der, - de smutter hurtigt væk - se nu". - Jeg kigger og kigger, men kan stadig ikke se nogen orm. Kun at hans øje er rødt og irriteret, efter at han roder i det. "De andre si'r, jeg har cokepsykose, men det har jeg ikke. Jeg har orm i øjet". - Han har hallucinationer. Han har sgu ikke orm i øjet. Stille og roligt drejer jeg samtalen over i et andet spor. Vi får os en længere snak. Efterhånden har han glemt ormene, og jeg håber ikke, han er kommet i tanke om dem igen, for det må være ganske forfærdeligt at ha' orm i øjnene.

02.10.98

- Mand med et stort sår på benet.

- "Stjernepsykopaten" kommer her dagligt. Han gør mig ikke noget, men han kan heller ikke lide mig. Vi undgår hinanden. Jeg tror, han har fået at vide, at han skal holde nallerne væk. Han er alfons for en del af de små piger. De sælger både krop og stof for den mand. Desuden går der rygter om, at han i går tvang mit lille "abebarn" til at tage sine bukser af. "Abebarnet" har i hvert fald fået en ordentlig én i ansigtet og virker mere stille end sædvanligt.

- Der er mange mennesker i dag og mange samtaler.

05.10.98

- Ung mand fra Ålborg. Havde taget en tur til København for at få sig en god weekend. Det endte med, at han var blevet slået grundigt i gulvet og havde fået frarøvet alle sine penge. Der blev vasket og plejet og ringet til Ålborg, så han kunne komme hjem igen.

- Ung mand med grimt sår på benet.

- Alt i alt en helt almindelig dag.

- På vejen hjem kørte et par uroer op på siden af mig og fortalte, at mit oplæg om hepatitis i foråret nu havde båret frugt. Alle uroerne fik nu tilbudt hepatitis B-vaccine. De havde fået første skud i dag, og det gjorde sgu ondt. Jeg ønskede dem til lykke og kaldte dem nogle værre tøsedrenge. Huskede dem på, at de skal ha' 2 skud mere i løbet af nogle måneder og så igen om 5 år. De skuttede sig ved tanken og kørte så videre.

07.10.98

- Kvinde med sår på foden.

- Et par skinnebenssår.

- Hiv-smittet tilflytter vil gerne i behandling på Forchhammersvej. Jeg forsøger at arrangere et møde i morgen. - Mand har fået et boldtræ i hovedet og slag over hånden - vask og forbinding.

- Et stort bensår.

- Kontaktet af Henrik Hartman angående et evt. interview med Ekstra Bladet i forbindelse med premieren på lørdag.

- S.S. er igen blevet tatoveret. Der er ingen grænser for hvor på kroppen. Denne gang er det hænderne. Næsten hele hovedet er dekoreret. Han får creme til at smøre med.